ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [*YVES BOT*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 7. jūlijā [1]

Lieta C-449/14 P

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA
pret

Eiropas Komisiju

Apelācija — Valsts atbalsts — Atbalsta shēma attiecībā uz RTVE — Grozījumi esošajā atbalsta shēmā — Radio un televīzijas apraides operatoriem noteiktie nodokļu pasākumi, kas veido jaunu atbalsta finansēšanas veidu — Nepieciešamās saiknes starp nodokļa mērķi un atbalstu esamība — Kritērija par nodokļa ieņēmumu tiešu ietekmi uz atbalsta apmēru piemērojamība — Komisijas lēmums, ar kuru jaunā finansējuma shēma atzīta par saderīgu ar iekšējo tirgu — Lēmuma tiesiskuma apstrīdēšana — Prasības par lēmuma atcelšanu noraidīšana Vispārējā tiesā

I – **Ievads**

1. Šīs lietas pamatā ir Komisijas Lēmums 2011/1/ES [2], ar kuru tā atzina, ka Spānijas atbalsta shēma attiecībā uz *Corporación de Radio y Televisión Española SA* (turpmāk tekstā – "*RTVE*"), Spānijas sabiedrisko raidorganizāciju un televīzijas apraides organizāciju, kas daļēji tiek finansēta ar nodokli televīzijas raidorganizācijām un telekomunikāciju operatoriem, ir saderīga ar iekšējo tirgu.

2. Savā apelācijas sūdzībā *DTS Distribuidora de Televisión Digital SA* [3] lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2014. gada 11. jūlija spriedumu *DTS Distribuidora de Televisión Digital*/Komisija [4], ar kuru tā noraidīja tās prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

3. *Telefónica de España SA* un *Telefónica Móviles España SA* [5] iesniedza pretapelācijas sūdzību, kurā tās arī lūdz atcelt šo spriedumu.

4. Šī lieta sniedz Tiesai iespēju paskaidrot to kritēriju piemērojamību, kurus izmantojot ir jāspēj novērtēt, ciktāl nodokļu pasākumi ir valsts atbalsta finansēšanas veids tādējādi, ka tie ir šī atbalsta neatņemama sastāvdaļa un tāpēc par tiem ir jāpaziņo Eiropas Komisijai. Šajā pārbaudē ir jāpierāda "ciešas saiknes" esamība starp šiem pasākumiem un attiecīgo atbalsta shēmu. Šajā gadījumā lietas dalībnieki ir apsprieduši tieši šādas saiknes esamību starp nodokļiem, ko maksā tādas televīzijas raidorganizācijas un telekomunikāciju operatori kā *DTS* un *Telefónica*, un atbalstu, kas tiek maksāts *RTVE*.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — 2010. gada 20. jūlija Lēmums par valsts atbalsta shēmu C 38/09 (ex NN 58/09), ko Spānija plāno īstenot attiecībā uz *Corporación de Radio y Televisión Española* (*RTVE*) (OV 2011, L 1, 9. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

3 — Turpmāk tekstā – "*DTS*".

4 — T-533/10, EU:T:2014:629; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums".

5 — Turpmāk tekstā kopā – "*Telefónica*".

5. Konstatējot šīs ciešās saiknes neesamību starp nodokļu pasākumiem un attiecīgo atbalstu, Komisija apstrīdētajā lēmumā uzskatīja, ka minētie nodokļi nav *RTVE* samaksātā atbalsta neatņemama sastāvdaļa un tādējādi tie nav jāiekļauj tā saderības ar iekšējo tirgu pārbaudē. Tādējādi uz šo apsvērumu pamata Komisija atzina attiecīgā atbalsta saderību ar iekšējo tirgu atbilstoši LESD 106. panta 2. punktam.

6. Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa noraidīja *DTS* un *Telefónica* pret apstrīdēto lēmumu izvirzītos atcelšanas pamatus.

7. Šajos secinājumos es ierosināšu Tiesai noraidīt *DTS* iesniegto apelācijas sūdzību.

8. Pirmkārt, es paskaidrošu, ka Vispārēja tiesa nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, vērtējot apstrīdētā lēmuma tiesiskumu un it īpaši izmantojot Tiesas pieņemtos kritērijus, lai noteiktu ciešas saiknes esamību starp nodokļiem, ko maksā *DTS* un *Telefónica*, un atbalstu, kas tiek maksāts *RTVE*. Otrkārt, es paskaidrošu, ka Vispārējai tiesai nevar pārmest to, ka tā savas analīzes nolūkā nav ņēmusi vērā konkrētas valsts tiesību aktu normas vai arī sagrozījusi attiecīgo valsts tiesību tvērumu.

9. Tāpat arī es ierosināšu Tiesai noraidīt *Telefónica* iesniegto pretapelācijas sūdzību, kas balstīta uz vienu pamatu – Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta pārkāpumu, jo Vispārējā tiesa, manuprāt, ir pilnībā pārbaudījusi atcelšanas pamatu, kurus *Telefónica* izvirzīja pirmajā instancē, pieņemamību.

II – **Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums**

10. Ar diviem lēmumiem [6] Komisija apstiprināja *RTVE* finansēšanas shēmu, kas ieviesta ar 2006. gada 5. jūnija *Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal* (Likums Nr. 17/2006 par valstij piederošām radio un televīzijas raidorganizācijām) [7]. Tā bija jaukta finansēšanas shēma, jo *RTVE* rīcībā bija, pirmkārt, ienākumi, kas gūti no tās komercdarbības, it īpaši no reklāmas laika pārdošanas, un, otrkārt, kompensācija no Spānijas valsts par sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildi.

11. Minētā finansēšanas shēma tika būtiski grozīta ar 2009. gada 28. augusta *Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española SA* (*RTVE*) (Likums Nr. 8/2009 par *Corporación de Radio y Televisión Española SA* (*RTVE*) finansējumu) [8], kas ir stājies spēkā 2009. gada 1. septembrī. It īpaši, lai kompensētu komercdarbības ieņēmumu zaudējumus, ar šī likuma 2. panta 1. punkta b)–d) apakšpunktu un tā 4.–6. pantu tika ieviesti vai grozīti vairāki nodokļu pasākumi, tostarp paredzēts jauns nodoklis 1,5 % apmērā no Spānijā reģistrētu maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumiem [9]. Šie nodokļa maksājumi *RTVE* budžetā nevarēja pārsniegt 20 % no kopējā gada atbalsta *RTVE*. Visi papildus ieņēmumi no nodokļiem tika novirzīti Spānijas vispārējam valsts budžetam.

12. Turklāt tika saglabāta Likumā Nr. 17/2006 paredzētā kompensācija par sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas pienākumu izpildi. Tādējādi, tā kā iepriekš minētie finansējuma avoti nebija pietiekami, lai segtu visas *RTVE* izmaksas saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas pienākumu izpildi, Spānijas valstij saskaņā ar Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktu un Likuma Nr. 17/2006 33. pantu bija jākompensē šī starpība.

6 — 2005. gada 20. aprīļa Lēmums C(2005) 1163, galīgā redakcija, par valsts atbalstu *RTVE* (E 8/05) (kopsavilkums – OV 2006, C 239, 17. lpp.) un 2007. gada 7. marta Lēmums C(2007) 641, galīgā redakcija, par *RTVE* izmaksu samazināšanas pasākumu finansēšanu (NN 8/07) (kopsavilkums – OV 2007, C 109, 2. lpp.).

7 — 2006. gada 6. jūnija *BOE* Nr. 134, 21270. lpp.; turpmāk tekstā – "Likums Nr. 17/2006".

8 — 2009. gada 31. augusta *BOE* Nr. 210, 74003. lpp.; turpmāk tekstā – "Likums Nr. 8/2009".

9 — Citi nodokļu pasākumi ir jauns nodoklis 3 % apmērā no Spānijā reģistrētu brīvi uztveramu televīzijas raidorganizāciju ieņēmumiem, jauns nodoklis 0,9 % apmērā no Spānijā reģistrētu telekomunikāciju pakalpojumu operatoru bruto darbības ieņēmumiem un 80 % – ne vairāk kā EUR 330 miljoni – no jau esošā nodokļa, ko piemēro par radiofrekvenču spektra izmantošanu.

13. Visbeidzot, Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punktā bija paredzēts *RTVE* ieņēmumu maksimālais apjoms. Divu gadu – 2010. un 2011. gada – laikā visi minētie ieņēmumi nedrīkstēja pārsniegt EUR 1200 miljonus gadā, kas atbilda arī tās izdevumu maksimālajam apjomam katrā finanšu gadā. Trim gadiem – no 2012. līdz 2014. gadam – tika noteikts maksimālais šī apjoma palielinājums 1 % apmērā, savukārt turpmākajiem gadiem palielinājumu noteica patēriņa cenu indeksa ikgadējās izmaiņas.

14. Pēc tam, kad 2009. gada 22. jūnijā Komisija bija saņēmusi sūdzību par likumprojektu, uz kura pamata tika pieņemts Likums Nr. 8/2009, Komisija 2009. gada 2. decembrī paziņoja Spānijas Karalistei par LESD 108. panta 2. punktā paredzētās procedūras uzsākšanu saistībā ar *RTVE* finansējuma shēmas grozījumiem [10].

15. 2010. gada 18. martā Komisija uzsāka LESD 258. pantā paredzēto valsts pienākumu neizpildes procedūru, uzskatot, ka elektronisko komunikāciju nodoklis ir pretrunā Direktīvas 2002/20/EK 12. pantam [11]. Komisija argumentētajā atzinumā 2010. gada 30. septembrī lūdza Spānijas Karalistei atcelt šo nodokli tā nesaderības ar minēto direktīvu dēļ.

16. 2010. gada 20. jūlijā Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, kurā tā atzina, ka Likumā Nr. 8/2009 paredzētie grozījumi *RTVE* finansējuma shēmā ir saderīgi ar iekšējo tirgu LESD 106. panta 2. punkta izpratnē. Šajā kontekstā Komisija tostarp uzskatīja, ka ar šo likumu ieviestie vai grozītie nodokļu pasākumi nav šajā likumā paredzēto jauno atbalsta elementu neatņemama sastāvdaļa un ka iespējamā šo nodokļu pasākumu nesaderība ar Direktīvu 2002/20/EK līdz ar to neietekmē atbalsta saderības ar iekšējo tirgu pārbaudi. Turklāt tā uzskatīja, ka grozītā *RTVE* finansēšanas shēma ir saderīga ar LESD 106. panta 2. punktu, jo tajā ir ievērots samērīguma princips.

III – **Pārsūdzētais spriedums**

17. Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 24. novembrī, *DTS* cēla prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Šīs prasības pamatojumam *DTS* izvirzīja trīs pamatus, kas balstīti attiecīgi uz atbalsta jēdziena LESD 107. panta izpratnē pārkāpumu saistībā ar nodokļu pasākumu nošķiramību, kuri ieviesti vai grozīti ar Likumu Nr. 8/2009, un LESD 106. panta 2. punkta, kā arī 49. un 63. panta pārkāpumu.

18. Vispārējā tiesa noraidīja katru no šiem pamatiem pēc būtības un attiecīgi prasību kopumā.

IV – **Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā**

19. Savā apelācijas sūdzībā *DTS* lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— atcelt apstrīdēto lēmumu un, pakārtoti, nosūtīt lietu Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai;

— piespriest Komisijai un citiem lietas dalībniekiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus Tiesā un Vispārējā tiesā.

10 — Kopsavilkums OV 2010 C 8, 31. lpp.

11 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (OV 2002, L 108, 21. lpp.).

20. Komisija lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest *DTS* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. *Telefónica* iesniedza atbildes rakstu, atbalstot *DTS* prasījumus. Spānijas Karaliste un *RTVE* katra iesniedza atbildes rakstu, atbalstot Komisijas prasījumus.

21. *Telefónica* iesniedza pretapelācijas sūdzību, lūdzot Tiesai atcelt pārsūdzēto spriedumu un piespriest Komisijai un lietas dalībniekiem, kas iestājušies lietā tās atbalstam, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus Tiesā un Vispārējā tiesā. *RTVE*, Spānijas Karaliste un Komisija lūdz noraidīt šo pretapelācijas sūdzību. *DTS* nav iesniegusi atbildes rakstu uz minēto pretapelācijas sūdzību.

V – **Par galveno apelācijas sūdzību**

22. Savā apelācijas sūdzībā *DTS* pārmet Vispārējai tiesai tikai to, ka tā ir apstiprinājusi Komisijas analīzi attiecībā uz to, ka tai nebija jāpārbauda tas, vai netiešais nodoklis 1,5 % apmērā no maksas televīzijas raidorganizāciju bruto ieņēmumiem, kas ieturēts saskaņā ar Likumu Nr. 8/2009, ir saderīgs ar LESD.

23. Tādējādi *DTS* vēlas panākt šīs īpašās priekšrocības, ko gūst *RTVE*, atcelšanu, apgalvojot, ka abas atrodas tiešas konkurences situācijā audiovizuālā satura iegūšanas tirgū.

24. Savas apelācijas sūdzības atbalstam *DTS* izvirza trīs pamatus saistībā ar attiecīgi LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu atbalsta jēdziena kļūdainas interpretācijas dēļ, šīs pašas normas pārkāpumu, ciktāl Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā nav veikusi pilnīgu atbalsta esamības pārbaudi un ir sagrozījusi Spānijas tiesības, kā arī kļūdu tiesību piemērošanā, piemērojot LESD 106. panta 2. punktu.

A – *Par galvenās apelācijas sūdzības pieņemamību*

25. *RTVE* apgalvo, ka apelācijas sūdzība ir nepieņemama, ciktāl ar tās 40 lappusēm ir ievērojami pārsniegts Praktiskajos norādījumos lietas dalībniekiem par Tiesā iesniegtajām lietām atļautais maksimālais 25 lappušu apjoms [12] un apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pamatojusi šo lappušu skaita pārsniegšanu.

26. Turklāt *RTVE* un Spānijas Karaliste uzskata, ka apelācijas sūdzībā nav precīzi noteikti pārsūdzētā sprieduma punkti, kas tiek apstrīdēti. Tādējādi apelācijas sūdzībā ir tikai atkārtoti pirmajā instancē minētie argumenti vai izvirzīti faktu jautājumi.

27. *DTS* apstrīd šos argumentus.

28. Manuprāt, neviena no *RTVE* un Spānijas Karalistes izvirzītajām iebildēm par nepieņemamību nav pieņemama.

29. Pirmkārt, kā izriet no Tiesas judikatūras, praktiskie norādījumi ir orientējoši un tiem nav saistoša spēka. Tie ir pieņemti, lai papildinātu un precizētu noteikumus, kas piemērojami tiesvedības norisei Tiesā, tas ir darīts pareizas tiesvedības interesēs, un tie nav domāti Eiropas Savienības Tiesas statūtu un Tiesas Reglamenta noteikumu aizstāšanai [13]. Tādējādi, kaut gan minēto norādījumu 20. punktā tiešām ir norādīts, ka apelācijas sūdzībai "nebūtu jāpārsniedz 25 lappuses", kā Tiesa ir norādījusi savā judikatūrā, tajos nav kategoriski noteikts maksimālais lappušu skaits [14]. Tā kā Eiropas Savienības Tiesas statūtos un Tiesas Reglamentā nav nepārprotami paredzētu noteikumu, tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzībā ir pārsniegts praktiskajos norādījumos noteiktais maksimālais lappušu skaits, tātad nevar izraisīt tās nepieņemamību.

12 — OV 2014, L 31, 1. lpp.

13 — Šo norādījumu preambulas 1.–3. apsvērums.

14 — Šajā ziņā skat. rīkojumu, 2010. gada 30. aprīlis, *Ziegler*/Komisija (C-113/09 P(R), nav publicēts, EU:C:2010:242, 33. punkts).

30. Otrkārt, apelācijas sūdzības pārbaude pierāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja precīzi norāda kļūdas tiesību piemērošanā, kas esot pieļautas pārsūdzētajā spriedumā, un detalizēti paskaidro iemeslus, kuru dēļ šis spriedums būtu jāatceļ. Šādos apstākļos, manuprāt, Tiesas izvirzītās prasības ir izpildītas [15].

31. Turklāt pretēji tam, ko apgalvo *RTVE* un Spānijas Karaliste, *DTS* apelācijas sūdzībā nav tikai atkārtoti pirmajā instancē izvirzītie argumenti vai faktu jautājumi. *DTS* apstrīd veidu, kādā Vispārējā tiesa ir interpretējusi un piemērojusi Savienības tiesības, it īpaši Tiesas pieņemtos kritērijus, lai noteiktu, vai nodokļu pasākumi ir neatņemama atbalsta shēmas sastāvdaļa. Šajā ziņā atgādināšu, ka apelācijas tiesvedības lietderīgās iedarbības nodrošināšanai Tiesā uzsāktās apelācijas tiesvedības gaitā, protams, var no jauna apspriest pirmajā instancē pārbaudītos tiesību jautājumus, lai apelācijas sūdzības iesniedzējs tādējādi varētu pamatot savu apelācijas sūdzību ar pamatiem un argumentiem, kas jau tikuši izmantoti Vispārējā tiesā [16].

32. Ņemot vērā šos faktorus, es tāpēc ierosinu Tiesai atzīt *DTS* apelācijas sūdzību par pieņemamu.

B – *Par pirmo pamatu – LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu atbalsta jēdziena kļūdainas interpretācijas dēļ*

33. Saistībā ar savu pirmo pamatu *DTS* iebilst pret Vispārējās tiesas analīzi, kas formulēta pārsūdzētā sprieduma 92.–104. punktā, saskaņā ar kuru tā secināja, ka Komisija bija tiesīga uzskatīt, ka trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestie vai grozītie nodokļu pasākumi nav *RTVE* saņemtā atbalsta shēmas neatņemama sastāvdaļa. Apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvo, ka tai uzliktais nodoklis ir atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, ciktāl tas tāpat kā nodoklis par zāļu tiešo pārdošanu, kurš minēts 2006. gada 7. septembra spriedumā *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528), ir asimetrisks nodoklis, kas noteikts *RTVE* tiešai finansēšanai.

34. Pretēji tam, ko apgalvo Spānijas Karaliste, šī pamata pieņemamība, manuprāt, nav apšaubāma, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd secinājumus, kādus Vispārējā tiesa izdarījusi, balstoties uz faktiem un uz piemērojamo valsts tiesisko regulējumu, par ciešas saiknes esamību starp attiecīgajiem nodokļu pasākumiem un atbalstu, kas tiek maksāts *RTVE*, ņemot vērā Tiesas judikatūrā iedibinātos kritērijus.

35. Šim pamatam ir divas daļas, kas balstītas attiecīgi uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu un Tiesas judikatūras kļūdainu interpretāciju.

1) Par pirmā pamata pirmo daļu – apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu kļūdainu interpretāciju

36. Saistībā ar pirmā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 92. un 93. punktā ir maldīgi uzskatījusi, ka ar saviem argumentiem apelācijas sūdzības iesniedzēja tiecas apstrīdēt principu, ko Tiesa pieņēmusi 2001. gada 20. septembra spriedumā *Banks* (C-390/98, EU:C:2001:456) un 2005. gada 27. oktobra spriedumā *Distribution Casino France* u.c. (no C-266/04 līdz C-270/04, C-276/04 un no C-321/04 līdz C-325/04, EU:C:2005:657). Turklāt Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atsaucoties uz šiem spriedumiem, jo attiecīgais nodoklis atšķiroties no vispārēji piemērojama nodokļa un *RTVE* piešķirtais atbalsts neesot atbrīvojums no minētā nodokļa.

15 — Atgādināšu, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru "apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda sprieduma, kuru lūdz atcelt, apstrīdētie elementi, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti pamato šo lūgumu" (it īpaši skat. spriedumu, 2000. gada 4. jūlijs, *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, C-352/98 P, EU:C:2000:361, 34. punkts).

16 — Spriedums, 2007. gada 18. janvāris, *PKK* un *KNK*/Padome (C-229/05 P, EU:C:2007:32, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

a) Pārsūdzētais spriedums

37. Izklāstījusi prasītājas argumentus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 92. punktā sāka tos pārbaudīt, atgādinot LESD veikto nošķirumu starp valsts atbalstu reglamentējošām normām, no vienas puses, un normām attiecībā uz valstu nodokļu noteikumiem, no otras puses. Tādējādi tā precizēja, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru obligātā nodokļa maksātāji, lai izvairītos no kāda nodokļa maksāšanas, nevar aizbildināties ar to, ka citu personu atbrīvošana no minētā nodokļa ir valsts atbalsts, šajā gadījumā minot 2001. gada 20. septembra spriedumu *Banks* (C-390/98, EU:C:2001:456).

38. Tātad pārsūdzētā sprieduma 93. punktā Vispārējā tiesa paskaidroja, ka prasītāja apstrīd šo principu, jo atbilstoši tās pieejai "uzņēmums varētu iebilst pret jebkāda nodokļa iekasēšanu tādēļ vien, ka šis nodoklis tiek izmantots, lai finansētu priekšrocību, ko saņem uzņēmums, ar kuru tam ir konkurences attiecības".

b) Mana analīze

39. Tāpat kā *RTVE* un Komisija es uzskatu, ka pirmā pamata pirmajai daļai nav nozīmes, ciktāl tā ir vērsta pret apsvērumiem, kas nav pārsūdzētā sprieduma *ratio decidendi* sastāvdaļa.

40. Vispārējās tiesas secinājums pārsūdzētā sprieduma 103. un 104. punktā, saskaņā ar kuru Komisija bija tiesīga uzskatīt, ka trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestie vai grozītie nodokļu pasākumi nav atbalsta pasākuma neatņemama sastāvdaļa, ir balstīts uz analīzi par ciešas saiknes esamību starp minētajiem pasākumiem un atbalstu, kas tiek maksāts *RTVE*, kā arī uz 2006. gada 7. septembra sprieduma *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528) transponēšanu, ko šajā gadījumā savos procesuālajos rakstos ir lūgusi prasītāja.

41. Pārsūdzētā sprieduma 92. punktā, uzsākot pirmā pamata otrās daļas pārbaudi, Vispārējā tiesa tikai atgādina principu, kas ir pamatā Tiesas judikatūrai, kura saistīta ar attieksmi pret netiešajiem nodokļiem, ņemot vērā tiesības uz valsts atbalstu. Šo principu, saskaņā ar kuru nodokļa maksātāji, lai izvairītos no kāda nodokļa maksāšanas vai lai pieprasītu tā atmaksu, nevar aizbildināties ar to, ka citu uzņēmumu atbrīvošana no minētā nodokļa ir valsts atbalsts, Tiesa ir nepārprotami minējusi savā 2006. gada 7. septembra spriedumā *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528), uz kuru tieši pamatojas prasītāja, kā arī savā 2005. gada 27. oktobra spriedumā *Distribution Casino France* u.c. (no C-266/04 līdz C-270/04, C-276/04 un no C-321/04 līdz C-325/04, EU:C:2005:657) un 2006. gada 15. jūnija spriedumā *Air Liquide Industries Belgium* (C-393/04 un C-41/05, EU:C:2006:403) [17]. Minēto principu prasītāja atgādināja arī sava pieteikuma par lietas ierosināšanu Vispārējā tiesā 42. punktā.

42. Pēc tam pārsūdzētā sprieduma 93. punktā Vispārējā tiesa tikai interpretē prasītājas argumentus, neizdarot juridisku secinājumu.

43. Šajā ziņā norādīšu, ka prasītāja neapgalvo, ka pastāv sagrozīšana pati par sevi. Katrā ziņā, lai arī prasītāja apgalvo, ka tā nekad nav vēlējusies aizstāvēt šādu pieeju, no argumentiem, kurus tā izklāstījusi pirmā pamata otrās daļas pamatojumam, skaidri izriet, ka tā vēlas paplašināt tiesas kritērija, kas attiecas uz ciešu saikni starp nodokli un ar šo nodokli finansēto atbalstu, tvērumu, attiecinot to uz gadījumiem, kad starp nodokļa maksātājiem un ar minēto nodokli finansētā atbalsta saņēmējiem pastāv konkurences attiecības. Ar šādu pieeju prasītāja vēlas atgriezties pie Tiesas pastāvīgās judikatūras, ko Vispārējā tiesa ir izklāstījusi pārsūdzētā sprieduma 92. punktā, un panākt, lai tiktu atcelts nodoklis 1,5 % apmērā, kas tai uzlikts saskaņā ar Likuma Nr. 8/2009 6. pantu.

44. Ņemot vērā šos faktorus un it īpaši šo secinājumu 40.–42. punktā izklāstītos, es tādējādi uzskatu, ka pirmā pamata pirmajai daļai nav nozīmes.

17 — Skat. attiecīgi 42. un 43. punktu.

2) Par pirmā pamata otro daļu – Tiesas judikatūras kļūdainu interpretāciju

45. Saistībā ar sava pirmā pamata otro daļu *DTS*, ko atbalsta *Telefónica*, apstrīd pārsūdzētā sprieduma 99.–103. punktā izklāstīto Vispārējās tiesas analīzi, saskaņā ar kuru tā secināja, ka attiecīgie nodokļi nav salīdzināmi ar nodokļa pasākumu, kas bija uzlikts lietā, kurā tika pasludināts 2006. gada 7. septembra spriedums *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528).

a) Pārsūdzētais spriedums

46. Pārsūdzētā sprieduma 94.–103. punktā Vispārējā tiesa izklāsta iemeslus, kuru dēļ šī lieta atšķiras no lietas, kurā tika pasludināts apelācijas sūdzības iesniedzējas minētais 2006. gada 7. septembra spriedums *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528), tādējādi, ka Tiesas pieņemtais risinājums šajā spriedumā nebūtu transponējams uz šo lietu. Vispirms pārsūdzētā sprieduma 95. punktā Vispārējā tiesa ir lēmusi, ka ar kritēriju, kas saistīts ar konkurences attiecību esamību starp nodokļa maksātājiem un ar minēto nodokli finansētā atbalsta saņēmējiem, nepietiek, lai garantētu, ka pastāv obligāta cieša saikne starp nodokli un atbalstu Tiesas judikatūras izpratnē. Turpinājumā pārsūdzētā sprieduma 96.–102. punktā Vispārējā tiesa izklāsta specifiskos aspektus, kas atšķir lietā, kurā tika pasludināts 2006. gada 7. septembra spriedums *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528), minēto nodokli no attiecīgā nodokļa šajā lietā.

b) Lietas dalībnieku argumenti

47. Pirmkārt, *DTS* apgalvo, ka tai uzliktais nodoklis ir jāuzskata par *RTVE* piešķirtā atbalsta neatņemamu sastāvdaļu, jo tas ir asimetrisks nodoklis, kas ir pielīdzināms lietā, kurā pasludināts 2006. gada 7. septembra spriedums *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528), minētajam nodoklim. Šis nodoklis esot uzlikts vienai operatoru kategorijai – maksas televīzijas raidorganizācijām – kuras atrodas konkurences situācijā attiecībā uz *RTVE* gan televīzijas skatītāju, gan satura iegūšanas tirgū. Atbalsts izrietot, pirmkārt, no tā, ka konkurentam ir uzlikts nodoklis, un, otrkārt, no nodokļa gūtie ieņēmumi noteikti esot jāpiešķir atbalsta finansēšanai.

48. Otrkārt, *DTS* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 98. un turpmākajos punktos Vispārējās tiesas norādītie specifiskie aspekti, kas lietā, kurā tika pasludināts 2006. gada 7. septembra spriedums *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528), minēto nodokli atšķir no attiecīgā nodokļa šajā lietā, neesot atbilstīgi. Pirmkārt, nodokļa mērķis neesot izšķirošais elements, jo atbalsta jēdziens esot objektīvs jēdziens. Katrā ziņā *DTS* uzliktā nodokļa mērķis esot ļoti līdzīgs un acīmredzami salīdzināms ar to, kāds tas ir nodoklim, kas tika izvērtēts lietā, kurā pasludināts 2006. gada 7. septembra spriedums *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528). Otrkārt, saikne starp nodokļu pasākumu un attiecīgo atbalstu esot tikpat cieša kā tā, kas norādīta minētajā spriedumā. Šajā ziņā *DTS* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini konstatējusi, ka nodokļa iespējamā nesaderība ar Savienības tiesībām neesot tiešs pamats, lai apšaubītu attiecīgo atbalstu.

49. Treškārt, *DTS* apgalvo, ka attiecīgais nodoklis tieši ietekmējot *RTVE* piešķirtā atbalsta apmēru, ciktāl tas ir uzlikts konkurentam un sniedz atbalsta saņēmējam konkurences priekšrocību.

50. Iestājoties lietā *DTS* atbalstam, *Telefónica* piebilst, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi citas kļūdas tiesību piemērošanā saistībā ar "atbalsta" jēdziena LESD 107. panta 1. punkta izpratnē interpretāciju.

51. Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, šauri interpretējot nosacījumus, kas ir jāizpilda, lai atbalsta finansēšanas veids būtu tā neatņemama sastāvdaļa, kaut gan noteikumi esot jāinterpretē teleoloģiski [18].

18 — *Telefónica* atsaucas uz spriedumiem, 1970. gada 25. jūnijs, Francija/Komisija (47/69, EU:C:1970:60), un 1993. gada 15. jūnijs, *Matra*/Komisija (C-225/91, EU:C:1993:239).

52. Otrkārt, judikatūrā formulētie nosacījumi, lai konstatētu to, ka pastāv cieša saikne starp nodokļu pasākumu un atbalstu, proti, saistošas valsts tiesību normas par nodokļa piešķiršanu atbalsta finansējumam, esamība, no vienas puses, un pierādījums tam, ka nodokļa ieņēmumiem ir tieša ietekme uz atbalsta apmēru, no otras puses, neesot atšķirīgi un kumulatīvi nosacījumi. Nodokļa piešķiršana atbalsta finansēšanai pati par sevi ietverot nepieciešamu saikni starp nodokļu ieņēmumu summu un atbalsta apmēru[19]. Tādējādi Vispārējā tiesa esot izmantojusi 2005. gada 13. janvāra sprieduma *Streekgewest* (C-174/02, EU:C:2005:10) kļūdainu interpretāciju. Šajā spriedumā Tiesa esot tikai pārbaudījusi, vai pastāv cieša saikne starp nodokli un atbalstu saskaņā ar atbilstošu valsts tiesisko regulējumu, un esot atzinusi, ka apstiprinošas atbildes gadījumā nodokļu pasākuma tieša ietekme uz atbalsta apmēru esot loģiskas sekas.

53. Treškārt, *Telefónica* apgalvo, ka interpretācija, ko Vispārējā tiesa sniedz 2003. gada 21. oktobra spriedumā *van Calster* u.c. (C-261/01 un C-262/01, EU:C:2003:571) un 2003. gada 27. novembra spriedumā *Enirisorse* (C-34/01 à C-38/01, EU:C:2003:640), esot kļūdaina. Tas, ka Tiesa nav lēmusi par prasību, ka nodokļu pasākumam jābūt tiešai ietekmei uz atbalsta summu, nenozīmējot to, ka Tiesa esot uzskatījusi, ka runa ir par papildu nosacījumu, lai noteiktu, vai atbalsta finansēšanas veids ir tā sastāvdaļa, bet to varot izskaidrot ar to, ka šie spriedumi attiecās uz pirmajām lietām, kurās Tiesa saskārās ar jautājumu par nošķiramību.

54. *RTVE*, Spānijas Karaliste un Komisija apstrīd šo argumentus.

c) Mana analīze

55. Pirmā pamata otrajā daļā, manuprāt, ir izvirzīti trīs jautājumi saistībā ar veidu, kādā Tiesas judikatūras izpratnē ir jāvērtē ciešas saiknes starp nodokļu pasākumu un atbalsta shēmu esamība.

56. Pirmais jautājums, ko ir izvirzījusi *Telefónica*, ir par to, vai judikatūrā minētie nosacījumi, lai noteiktu ciešas saiknes starp nodokļu pasākumu un atbalsta shēmu esamību, ir kumulatīvi.

57. Otrais jautājums, ko izvirzījusi *DTS*, attiecas uz to, vai pretēji tam, kā pārsūdzētajā spriedumā ir lēmusi Vispārējā tiesa, saikne, kas pastāv starp nodokļu pasākumiem, kuri ieviesti ar Likumu Nr. 8/2009, un atbalstu, kurš tiek maksāts *RTVE*, faktiski ir tikpat cieša kā tā, kas vieno nodokļu pasākumu un attiecīgo atbalstu lietā, kurā tika pasludināts 2006. gada 7. septembra spriedums *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528), tādējādi, lai Tiesas šajā spriedumā pieņemtais risinājums būtu transponējams uz izskatāmo lietu.

58. Visbeidzot, trešais jautājums, ko izvirzījusi *DTS*, it īpaši attiecas uz kritērija, kurš balstīts uz "nodokļa ieņēmumu tiešas ietekmes uz atbalsta apmēru", tvērumu, jo šis kritērijs ir ticis izstrādāts, lai noteiktu ciešas saiknes starp nodokli un attiecīgo atbalstu esamību. *DTS* mērķis ir paplašināt minētā kritērija tvērumu tā, lai tas ietvertu situāciju, kurā ar konkurenta samaksāto nodokli atbalsta saņēmējam tiktu piešķirta konkurences priekšrocība.

19 — *Telefónica* atsaucas uz spriedumiem, 2005. gada 13. janvāris, *Pape* (C-175/02, EU:C:2005:11); 2005. gada 14. aprīlis, *AEM* un *AEM Torino* (C-128/03 un C-129/03, EU:C:2005:224), un 2005. gada 27. oktobris, *Distribution Casino France* u.c. (no C-266/04 līdz C-270/04, C-276/04 un no C-321/04 līdz C-325/04, EU:C:2005:657).

i) Par kritērijiem, kas ļauj noteikt ciešas saiknes starp nodokļu pasākumu un atbalsta shēmu esamību

59. Analīze saistībā ar ciešas saiknes starp nodokļu pasākumu un atbalsta shēmu esamību ļaus noteikt, vai šis nodoklis ir atbalsta finansēšanas noteikums un tādējādi tā neatņemama sastāvdaļa. Šī analīze arī ļaus Komisijai veikt pienācīgu un pilnīgu valsts atbalsta pārbaudi [20]. Atbalsta finansēšanas noteikumi var to padarīt nesaderīgu ar iekšējo tirgu [21]. Tātad Komisija nevar nošķirt atbalsta pārbaudi no tā finansēšanas noteikumu seku izvērtēšanas, jo minētās sekas ir aplūkotā atbalsta neatņemama sastāvdaļa [22]. Turklāt minētā analīze ļaus nodrošināt paziņošanas pienākuma lietderīgo iedarbību. Lai ievērotu šo pienākumu, dalībvalstij tātad ir pienākums paziņot ne tikai par pašu atbalsta plānu, bet arī par atbalsta finansēšanas veidu, ciktāl šis finansēšanas veids ir plānotā pasākuma neatņemama sastāvdaļa [23].

60. Tiesa 2005. gada 13. janvāra spriedumā *Streekgewest* (C-174/02, EU:C:2005:10) ir šādi definējusi principa, kas balstīts uz ciešas saiknes starp nodokļu pasākumu un atbalstu esamību, tvērumu:

“Lai nodokli [..] varētu uzskatīt par tādu, kas veido atbalsta neatņemamu sastāvdaļu, noteikti ir jāpastāv tiešai saiknei starp nodokli un atbalstu atbilstoši attiecīgajiem valsts tiesību aktiem tādā veidā, ka nodokļa ieņēmumi ir tieši piešķirti atbalsta finansēšanai. Ja tāda saikne pastāv, tad nodokļa ieņēmumi tieši ietekmē atbalsta apmēru un tā rezultātā šī atbalsta saderības ar kopējo tirgu novērtējumu [..]” [24].

61. Viens no pirmā pamata otrajā daļā izvirzītajiem jautājumiem ir par to, vai, lai noteiktu ciešas saiknes starp nodokli un ar to finansēto atbalstu esamību, ir jāpierāda, ka pastāv saistoša valsts tiesību norma par nodokļa piešķiršanu atbalsta finansēšanai, bet arī to, ka nodokļa ieņēmumi ietekmē atbalsta apmēru.

62. *Telefónica* apgalvo, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru, nav runas par atšķirīgiem un kumulatīviem nosacījumiem, ciktāl nodokļa ieņēmumu tieša ietekme uz atbalsta apmēru esot loģiskas sekas ciešai saiknei, kas paredzēta atbilstīgajā valsts tiesiskajā regulējumā. To ieskatā Vispārējā tiesa arī esot nepareizi interpretējusi Tiesas judikatūru.

63. Jānorāda, ka principa formulējums 2005. gada 13. janvāra spriedumā *Streekgewest* (C-174/02, EU:C:2005:10) – kas tāpat ir atrodams arī 2005. gada 27. oktobra spriedumā *Distribution Casino France* u.c. (no C-266/04 līdz C-270/04, C-276/04 un C-321/04 līdz C-325/04, EU:C:2005:657) un 2006. gada 7. septembra spriedumā *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528) –, rada neskaidrību, jo Tiesa norāda, ka “[ja pastāv tieša[..] saikn[e] starp nodokli un atbalstu atbilstoši attiecīgajiem valsts tiesību aktiem], tad ienākums no nodokļa tieši ietekmē atbalsta apmēru” [25].

64. Taču abi minētie nosacījumi, proti, pirmkārt, saistošas valsts tiesību normas par nodokļa piešķiršanu atbalsta finansējumam esamība un, otrkārt, nodokļa ieņēmumu tiešas ietekmes uz atbalsta apmēru pierādīšana, pēc manām domām un kā Tiesa ir nospriedusi, ir kumulatīvi.

20 — Skat. spriedumu, 2003. gada 21. oktobris, *van Calster* u.c. (C-261/01 un C-262/01, EU:C:2003:571, 51. punkts).

21 — Skat. spriedumu, 2003. gada 21. oktobris, *van Calster* u.c. (C-261/01 un C-262/01, EU:C:2003:571, 47. punkts). Jau šajā ziņā skat. spriedumu, 1970. gada 25. jūnijs, Francija/Komisija (47/69, EU:C:1970:60, 14. punkts).

22 — Skat. spriedumus, 2003. gada 21. oktobris, *van Calster* u.c. (C-261/01 un C-262/01, EU:C:2003:571, 49. punkts), un 2003. gada 27. novembris, *Enirisorse* (no C-34/01 līdz C-38/01, EU:C:2003:640, 44. punkts).

23 — Skat. spriedumu, 2003. gada 21. oktobris, *van Calster* u.c. (C-261/01 un C-262/01, EU:C:2003:571, 51. punkts).

24 — 26. punkts.

25 — Skat. spriedumu, 2005. gada 13. janvāris, *Streekgewest* (C-174/02, EU:C:2005:10, 26. punkts).

65. Vispirms ir jāatgādina pamati principam, ko Tiesa agrāk ir formulējusi savā 2005. gada 13. janvāra spriedumā *Streekgewest* (C-174/02, EU:C:2005:10), atsaucoties uz 1970. gada 25. jūnija sprieduma Francija/Komisija (47/69, EU:C:1970:60) 17. punktu. Šajā jautājumā Tiesa norādīja, ka "Komisijai, veicot vērtējumu, [..] ir jāņem vērā visi faktori, kas tieši un netieši raksturo strīdīgo pasākumu, tātad ne tikai atbalsts vārda tiešā nozīmē valsts izvēlētām darbībām, bet arī netiešs atbalsts, kas pats un tā finansēšanas veids arī var veidot *tiešu saikni, kura atbalsta apmēru padara atkarīgu no finansēšanas veida ienākumiem*" [26].

66. Ciktāl šie nodokļa ieņēmumi nevar tikt piešķirti īpašiem izdevumiem, ja nav valsts tiesību aktu, pirmais nosacījums, kas balstīts uz saistošas valsts tiesību normas par nodokļa piešķiršanu atbalsta finansējumam esamību, ir nepieciešams priekšnosacījums. Taču šis nosacījums pats par sevi nav pietiekams, lai noteiktu apjomu, kādā ienākumi no šiem ieņēmumiem faktiski ietekmē atbalsta apmēru, jo papildu valsts tiesību normām, kurās ir noteikta šī piešķiršana, dalībvalstij var būt zināma rīcības brīvība attiecībā uz šo ieņēmumu piešķiršanu vai piešķiršanas mehānisma īstenošanu, pārtraucot valsts tiesību aktos paredzēto ciešo piešķiršanas saikni. Lai vērtētu piešķiršanas saiknes starp nodokli un atbalstu esamību un vajadzības gadījumā stiprumu, tātad ir jānosaka apjoms, kādā attiecīgais atbalsts faktiski tiek finansēts no nodokļa ieņēmumiem un ir no tiem atkarīgs.

67. Tas, manuprāt, nepārprotami izriet no Tiesas norādes 1970. gada 25. jūnija sprieduma Francija/Komisija (47/69, EU:C:1970:60) 17. punkta beigās. Šajā spriedumā Tiesa arī konstatēja ciešas saiknes esamību, jo strīdīgais finansēšanas veids ļāva atbalsta apmēram automātiski palielināties, ja palielinājās nodokļa ieņēmumi [27].

68. Turpinājumā ir jāprecizē, ka Tiesa šo principu no jauna ir formulējusi savā jaunākajā judikatūrā, tādējādi skaidrāk norādot, ka pastāv cieša saikne starp nodokli un atbalstu saskaņā ar atbilstīgo valsts tiesisko regulējumu, jo "nodokļa ieņēmumi noteikti tiek izlietoti atbalsta finansēšanai *un* tieši ietekmē atbalsta apmēru" [28].

69. Tātad savā 2008. gada 22. decembra spriedumā *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764) Tiesa izskatīja katru no šiem nosacījumiem. Lietā, kurā tika pasludināts šis spriedums, no atbilstošā valsts tiesiskā regulējuma izrietēja, ka reklāmas aģentūru nodeva tika iekasēta īpaši un tikai un vienīgi attiecīgā radio atbalsta finansēšanai [29]. Turklāt neto ieņēmumi, kas gūti no reklāmas aģentūru nodevas, pilnībā tika izmantoti tikai radio atbalsta finansēšanai un līdz ar to tieši ietekmēja tā apmēru [30]. Šajos apstākļos Tiesa nosprieda, ka nodokļa ieņēmumi ietekmē izmaksātā radio atbalsta summas lielumu, ciktāl šī atbalsta piešķiršana, kā arī tā apmērs ir atkarīgs no minētā nodokļa ieņēmumiem, tādējādi, ka tas ir jāuzskata par radio atbalsta shēmas neatņemamu sastāvdaļu [31].

70. Visbeidzot, kā to ierosina apelācijas sūdzības iesniedzēja, izvairīšanās no šī otrā nosacījuma liegtu Tiesas noteiktajam principam jebkādu lietderīgu iedarbību. Tiesa runā nevis par ciešu "juridisku" saikni, bet gan par ciešu "piešķiršanas" saikni starp nodokli un atbalsta pasākumu. Taču piešķiršanas jēdziens, kas judikatūras redakcijās angļu valodā ir tulkots ar jēdzienu *hypothecation*, ir aizgūts no grāmatvedības un finanšu terminoloģijas un paredz ieņēmumu, kas tiek iekasēti ar īpaša nodokļa uzlikšanas palīdzību, mērķi, proti, īpašiem izdevumiem. Tātad katrā atsevišķā gadījumā ir jānosaka, vai uz valsts tiesību aktu pamata un piemērojot tos praksē, attiecīgie nodokļa ieņēmumi faktiski un īpaši ir paredzēti atbalsta finansēšanai, turklāt pretēji nodokļu ieņēmumu vispārīguma principam.

26 — Mans izcēlums.

27 — 20. punkts.

28 — Spriedumi, 2006. gada 15. jūnijs, *Air Liquide Industries Belgium* (C-393/04 un C-41/05, EU:C:2006:403, 46. punkts), un 2008. gada 22. decembris, *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764, 99. punkts) (mans izcēlums).

29 — Spriedums, 2008. gada 22. decembris, *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764, 100. punkts).

30 — Spriedums, 2008. gada 22. decembris, *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764, 104. punkts).

31 — Spriedums, 2008. gada 22. decembris, *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764, 111. un 112. punkts).

71. Ņemot vērā šos faktorus, es uzskatu, ka atbilstoši Tiesas judikatūrai nosacījums par saistošas valsts tiesību normas esamību, kurā ir noteikta šī nodokļa piešķiršana atbalsta finansēšanai, pats par sevi nav pietiekams, lai noteiktu, ka nodoklis ir atbalsta pasākuma neatņemama daļa. Tad, kad pastāv šāda valsts tiesību norma, kā tas ir izskatāmajā lietā [32], turklāt ir jānosaka, vai nodokļa ieņēmumi tieši ietekmē atbalsta apmēru.

72. Tādējādi Vispārējā tiesa, manuprāt, nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, atbilstoši manis norādītajai judikatūrai uzskatot, ka abi iepriekš minētie nosacījumi ir kumulatīvi, un tādējādi argumenti, ko šajā ziņā ir izvirzījušas *Telefónica*, ir jānoraida kā nepamatoti.

ii) Par risinājuma, ko Tiesa izmantojusi savā 2006. gada 7. septembra spriedumā *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528), transponēšanu

73. Manuprāt, Tiesas apsvērumi tās 2006. gada 7. septembra spriedumā *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528) [33] nav transponējami uz šo lietu, tādējādi Vispārējā tiesa, manuprāt, nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, nošķirot trīs attiecīgos nodokļu pasākumus no nodokļu pasākuma, kas norādīts minētajā spriedumā.

74. Kaut gan nošķiršana attiecībā uz atbalsta mērķi, ko Vispārējā tiesa izdara pārsūdzētā sprieduma 100. punktā, manuprāt, nav izšķirošais elements, savukārt šī sprieduma 101. un 102. punktā norādītie apstākļi ļauj skaidri nošķirt šīs lietas gadījumu no gadījuma lietā, kurā tika pasludināts 2006. gada 7. septembra spriedums *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528).

75. Pirmkārt, kā pārsūdzētā sprieduma 101. punktā pamatoti norāda Vispārējā tiesa, saikne starp nodokļu pasākumiem un attiecīgo atbalsta pasākumu acīmredzami nevar būt tikpat cieša kā saikne starp nodokli par zāļu tiešo tirdzniecību, ko maksāja *Laboratoires Boiron SA*, un vairumtirgotāju atbrīvošanu no tā.

76. Lietā, kurā tika pasludināts 2006. gada 7. septembra spriedums *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528), pastāvēja būtiska saikne starp nodokli un atbalstu (atbrīvošana no šī nodokļa), pēc Tiesas domām – [starp] "div[iem] viena un tā paša fiskālā pasākuma nešķiram[iem] element[iem]" [34], kas, kā pārsūdzētajā spriedumā norādīja Vispārējā tiesa, neļāva nošķirt vienu no otra, kas nav acīmredzami šajā lietā. Nodokļu pasākuma nepiemērojamība tā nesaderības ar Savienības tiesībām dēļ tātad pilnīgi loģiski un tieši izraisīja atbalsta zudumu.

77. Turklāt ir jākonstatē, ka atbalsta summa, kas tika maksāta *RTVE* tās sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas pienākumu finansēšanai, nav atkarīga no attiecīgā nodokļa ieņēmumu summas, kas tiek iekasēta no maksas televīzijas raidorganizācijām.

32 — Šajā gadījumā šis nosacījums ir izpildīts – šo konstatējumu lietas dalībnieki nav apšaubījuši – jo no Likuma Nr. 8/2009 5. panta 1. punkta un 6. panta 1. punkta izriet, ka telekomunikāciju operatoriem uzliktie nodokļi tiek iekasēti, "lai atbalstītu *RTVE* finansējumu" un atbilstoši Likuma Nr. 8/2009 6. panta 8. punktam, ka "ienākumi no ieguldījuma ir piešķirti *RTVE* finansēšanai". Tāpat arī Komisija apstrīdētā lēmuma motīvu daļas 13. punktā konstatēja, ka "likuma preambulā ir skaidri noteikta saikne starp jaunajiem nodokļiem un finanšu kompensāciju par *RTVE* izslēgšanu no reklāmas tirgus".

33 — Lieta, kurā tika pasludināts šis spriedums, bija par to, vai vairumtirgotāju neaplikšana ar nodokli par zāļu tiešo pārdošanu, kas tika piemērota farmācijas laboratorijām, ietvēra pārmērīgu kompensāciju vairumtirgotājiem un tātad tā pati par sevi bija nelikumīgs atbalsts to labā. Šajā lietā farmācijas laboratorijām uzliktā nodokļa mērķis bija kompensēt izmaksas, kas vairumtirgotājiem radušās saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas pienākumu veikšanu.

34 — Spriedums, 2006. gada 7. septembris, *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528, 45. punkts).

78. Pirmkārt, no Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punkta un no Likuma Nr. 17/2006 33. panta – kuru noteikumus Vispārējā tiesa, manuprāt, nav sagrozījusi, kā es to pierādīšu, pārbaudot otro pamatu – izriet, ka *RTVE* piešķirtā atbalsta summa tās sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas pienākumu izmaksu finansēšanai ir aprēķināta, pamatojoties uz sabiedrisko pakalpojuma sniegšanas pienākumu neto izmaksām, ko apmaksājusi *RTVE*, iepriekšējos finanšu gados [35].

79. Otrkārt, lai arī, protams, pastāv tieša likumdošanas saikne starp attiecīgajiem nodokļa ieņēmumiem un atbalstu, kas tiek maksāts *RTVE*, valsts tiesiskajā regulējumā ir izveidots koriģēšanas mehānisms, ko Vispārējā tiesa ir minējusi pārsūdzētā sprieduma 101. punktā, kas, manuprāt, liedz uzskatīt, ka abi judikatūrā noteiktie nosacījumi ir izpildīti.

80. Spānijas valsts uzņemas koriģēt svārstības gan uz augšu, gan uz leju, ieņēmumu nepietiekamības gadījumā uzņemoties apmaksāt visas *RTVE* izmaksas un pārpalikuma gadījumā novirzīt papildus ieņēmumus uz vispārējo valsts budžetu, saglabājot arī novērtējuma brīvību attiecībā uz to, tieši kādu no nodokļiem iegūto summu tā paredz piešķirt *RTVE* [36]. Tātad saikne starp nodokli un atbalstu nav "tieša un nesaraujama" saikne, uz kādu savos secinājumos lietā *Streekgewest* (C-174/02, EU:C:2004:124) norādīja ģenerāladvokāts L. A. Hēlhuds [*L. A. Geelhoed*].

81. Tādējādi Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktā un Likuma Nr. 17/2006 33. pantā, ko Vispārējā tiesa tieši min pārsūdzētā sprieduma 101. punktā, ir iedibināts princips par izmaksu, kas *RTVE* radušās, pildot sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas pienākumus, segšanu pilnā apmērā, kas Spānijas valstij uzliek pienākumu turēt tās rīcībā pietiekamus līdzekļus. Tādējādi, kā Vispārējā tiesa to izklāsta pārsūdzētā sprieduma 9., 80. un 101. punktā, ja *RTVE* rīcībā esošie finanšu līdzekļi, tostarp arī aplūkojamais nodokļu pasākums, nav pietiekami, lai segtu visas *RTVE* izmaksas, kas paredzētas tās sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas pienākumu izpildei, Spānijas valstij ir jāuzņemas atlīdzināt šo starpību. Tādējādi *RTVE* sniegto sabiedrisko pakalpojumu pienākumu neto izmaksu finansējums ir nodrošināts neatkarīgi no ieņēmumiem, kas gūti no nodokļu pasākumiem [37].

82. Savukārt pārpalikuma gadījumā papildu ieņēmumi tiek novirzīti vispārējam valsts budžetam, lai tie varētu tikt piešķirti citiem mērķiem [38].

83. Tādējādi tas, ka nodokļu ieņēmumi ir lielāki vai mazāki, nekā paredzēts, neietekmē paredzēto kompensācijas summu, kas tiek piešķirta *RTVE* sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma izpildei [39].

84. Lai arī valsts tiesiskajā regulējumā izveidotajā shēmā ir paredzēts iekļaut nodokļa ieņēmumus atbalstā, kas tiek maksāts *RTVE*, Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktā un Likuma Nr. 17/2006 33. pantā minētā koriģēšanas mehānisma dēļ, kā arī Spānijas valstij paredzētās novērtējuma brīvības dēļ, manuprāt, šī saikne tiek sagrozīta. Minētā saikne starp nodokli un atbalsta shēmu nav acīmredzami pārtraukta, bet katrā ziņā tā vairs nav pietiekami cieša, lai, pirmkārt, izpildītu judikatūrā paredzēto tiešas ietekmes kritēriju un, otrkārt, ļautu piemērot šajā lietā risinājumu, ko Tiesa ir pieņēmusi 2006. gada 7. septembra spriedumā *Laboratoires Boiron* (C-526/04, EU:C:2006:528).

85. Visbeidzot, ja pastāv cieša saikne ar budžetu, šī saikne neatspoguļojas atbalsta summā, kas tiek maksāta *RTVE*.

86. Tādēļ apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa esot kļūdaini konstatējusi, ka nodokļa iespējamā nesaderība ar Savienības tiesībām tiešā veidā neļaujot apšaubīt attiecīgo atbalstu, ir jānoraida.

35 — Skat. apstrīdētā lēmuma motīvu daļas 32. punktu.
36 — Skat. apstrīdētā lēmuma motīvu daļas 15. un 33. punktu.
37 — Skat. apstrīdētā lēmuma motīvu daļas 14. un 34. punktu.
38 — Skat. apstrīdētā lēmuma motīvu daļas 15. un 33. punktu.
39 — Skat. apstrīdētā lēmuma motīvu daļas 34. punktu.

iii) Par kritēriju, kas balstīts uz atbalsta saņēmējas konkurences priekšrocību

87. *DTS* apgalvo, ka pretēji tam, kā ir spriedusi Vispārējā tiesa, nodoklim esot "tieša ietekme uz atbalsta apmēru", jo to maksā uzņēmums, kas konkurē ar uzņēmumu, kurš gūst labumu no atbalsta, tādējādi piešķirot pēdējam minētajam konkurences priekšrocību. Citiem vārdiem sakot, atbalsts esot vēl lielāks, jo tas tiek finansēts ar nodokli, ko maksā konkurenti.

88. Manuprāt, pārsūdzētā sprieduma 102. punktā Vispārējā tiesa nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka konkurences attiecību esamība starp nodokļa maksātājiem un atbalsta, kas tiek finansēts ar šo nodokli, saņēmēju nav pietiekama, lai uzskatītu, ka nodoklis ir šī atbalsta neatņemama sastāvdaļa.

89. Pirmkārt, kā tika norādīts, saskaņā ar Tiesas judikatūru, lai konstatētu, ka nodoklis ir atbalsta pasākuma neatņemama sastāvdaļa, ir jābūt izpildītiem diviem nosacījumiem:

— ir jābūt saistošai valsts tiesību normai par nodokļa piešķiršanu atbalsta finansējumam un

— nodokļa ieņēmumiem tieši jāietekmē atbalsta apmērs.

90. Ja viens no šiem nosacījumiem nav izpildīts, tad nekādi nevar uzskatīt, ka nodoklis ir atbalsta pasākuma neatņemama sastāvdaļa, un kritērijs, kas balstīts uz konkurences priekšrocību, nav pietiekams, lai atspēkotu šo secinājumu.

91. Kā savos secinājumos lietā *Streekgewest* (C-174/02, EU:C:2004:124) norādīja ģenerāladvokāts L. A. Hēlhuds, jautājums par to, vai pastāv tieša un nesaraujama saikne starp nodokli un atbalstu, ko finansē ar šo nodokli, katrā atsevišķā gadījumā ir jāizskata no jauna, pamatojoties uz attiecīgā regulējuma noteikumiem, to sistēmu, piemērošanu praksē "un ekonomisk[o] situācij[u], kurā tie ir piemērojami" [40]. Šajā kontekstā viņš arī norādīja, ka apjoms un veids, kādā nodoklis un atbalsts ietekmē konkurences attiecības nozarē vai apakšnozarē, vai attiecīgo uzņēmumu kategorijā, veido norādes uz šādas saiknes esamību [41].

92. Taču 2008. gada 22. decembra spriedumā *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764) Tiesa ir nospriedusi, ka tas nav izšķirošais elements.

93. Pirmkārt, kā Tiesa ir norādījusi šajā spriedumā, šis ir nevis atbalsta saderīguma ar iekšējo tirgu vērtējums pēc būtības, kuru Komisija veikusi saskaņā ar LESD 107. pantu un kurā konkurences attiecību pārbaude ir pati svarīgākā [42], bet gan vērtējums par to, vai pastāv "cieša saikne" starp nodokli un ar to finansētā atbalsta shēmu, lai noteiktu LESD 108. panta 3. punktā norādītā paziņošanas pienākuma piemērojamību.

94. Otrkārt, ir jānoskaidro, vai nodokļa ieņēmumi tieši ietekmē "atbalsta apmēru", turklāt šī vārdkopa ir jāinterpretē tikai grāmatvedības izpratnē, kura attiecas tikai uz atbalsta summu vai apmēru. Judikatūras redakcijās vācu un angļu valodā "atbalsta apmērs" attiecīgi ir tulkoti kā vārdkopas *den Umfang der Beihilfe* un *the amount of the aid* [43]. Atbilde uz šo jautājumu ir saistīta tīri ar grāmatvedības vērtējumu un tādējādi izslēdz nodokļa maksātāju un atbalsta saņēmēja konkurences attiecību analīzi.

40 — Šo secinājumu 34. punkts.

41 — Minēto secinājumu 35. punkts.

42 — Atgādināšu, ka šī noteikuma mērķis ir aizsargāt konkurenci starp uzņēmumiem, aizliedzot jebkādu dalībvalsts piešķirtu atbalstu un atbilstot tā 1. punktā norādītajiem nosacījumiem.

43 — It īpaši skat. spriedumu, 2005. gada 13. janvāris, *Streekgewest* (C-174/02, EU:C:2005:10, 26. punkts).

95. Treškārt, pēc Tiesas domām, nosakot kā papildu kritēriju jautājumu par konkurences attiecībām starp nodokļa maksātājiem un ar šo nodokli finansētā atbalsta saņēmēju, var tikt ietekmēta Komisijas veiktās pārbaudes efektivitāte. Tad šī pārbaude būtu atkarīga no katras dalībvalsts iepriekšēja un vienpusēja vērtējuma par to, vai pastāv konkurences attiecības un kādas tās ir [44]. Šis risks, manuprāt, ir vēl jo lielāks tāpēc, ka praksē šāds nodoklis tiek iekasēts nozares līmenī, tādējādi nodokļa maksātāji un atbalsta saņēmējs darbojas tajā pašā tirgū vai saistītos tirgos.

96. Ja tiktu pieņemta apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija, tas nozīmētu, ka ciešas saiknes kritērijs būtu izpildīts ikreiz, kad nozares līmenī tiktu iekasēts kāds nodoklis un kad tas būtu jāmaksā uzņēmumiem, kuriem ir konkurences attiecības ar atbalsta saņēmēju. Taču tāda interpretācija būtu acīmredzami pretrunā Tiesas pastāvīgajai judikatūrai. Ciešas saiknes esamību tā vēlējas interpretēt ļoti šauri, lai ievērotu LESD iedibināto precīzo robežu starp normām attiecībā uz valsts atbalstu, no vienas puses, un normām attiecībā uz izkropļojumiem, kas radušies dalībvalstu pieņemtu nodokļu tiesību normu rezultātā, no otras puses.

97. Ņemot vērā šos faktorus, es tātad uzskatu, ka Vispārējā tiesa pamatoti ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu par apgalvoto konkurences priekšrocību, ko *RTVE* rada tās konkurentiem uzliktais nodoklis, lai veiktu savu vērtējumu saistībā ar ciešas saiknes esamību starp attiecīgajiem nodokļu pasākumiem un atbalstu, kas tiek maksāts *RTVE*.

98. Tādējādi iebildums, ko šajā ziņā ir izvirzījusi *DTS*, ir jānoraida kā nepamatots.

iv) Par to, ka ieņēmumu, kas ir *RTVE* rīcībā, pārpalikums tiek ieskaitīts rezerves fondā un attiecīgajā gadījumā tiek novirzīts uz valsts kasi [45]

99. *DTS* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir uzskatījusi, ka nodokļa ieņēmumi neietekmē atbalsta apmēru, jo, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 66. un 67. punkta, ieņēmumi, kas pārsniedz sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksas, tiek ieskaitīti rezerves fondā vai novirzīti uz valsts kasi, un tātad *RTVE* ienākumiem ir paredzēts maksimālais apjoms. Šādai maksimālā apjoma esamībai neesot nekādas nozīmes. Atbilstoši 2008. gada 22. decembra spriedumam *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764) tādā gadījumā, lai varētu secināt, ka nodoklis ietekmē atbalsta summas apmēru, nozīme esot tam, ka tā noteikšana maksimālā apmēra ietvaros arī ir atkarīga no nodokļa ieņēmumu prognozēm, kā tas esot šajā lietā.

100. Es uzskatu, ka šis iebildums nav pamatots.

101. Kā esmu norādījis, tas, ka atbilstoši Likuma Nr. 17/2006 33. pantam un Likuma Nr. 8/2009 8. pantam *RTVE* rīcībā esošo ieņēmumu pārpalikums tiek ieskaitīts rezerves fondā un attiecīgajā gadījumā tiek novirzīts uz valsts kasi, pārtrauc ciešo saikni, kas ir starp nodokļa ieņēmumiem un attiecīgo atbalstu. Šajā gadījumā nodokļa ieņēmumi automātiski neietekmē atbalsta apmēru, jo pārpalikums tiks no jauna piešķirts citiem mērķiem un neļaus palielināt atbalsta apmēru.

102. Paralēlei ar 2008. gada 22. decembra spriedumu *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764), uz kuru norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, manuprāt, nav nozīmes. Lietā, kurā tika pasludināts šis spriedums, kā tas skaidri izriet no tā 104. punkta, no reklāmas aģentūru nodokļa gūtie ieņēmumi tika izmantoti vienīgi un "pilnībā" radio atbalsta finansēšanai. Turklāt, lai gan šo atbalstu faktiski piešķīra

44 — Skat. spriedumu, 2008. gada 22. decembris, *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764, 95. punkts).

45 — Šis arguments sākotnēji bija formulēts saistībā ar otro atcelšanas pamatu, ko izvirzījusi *DTS*. Ciktāl šis pamats ir balstīts uz Vispārējās tiesas kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot Tiesas judikatūru, es nolēmu to izskatīt pirmā pamata ietvaros.

komisija, tai nebija pilnvaru piešķirt pieejamos līdzekļus citiem mērķiem kā vien minētajam atbalstam. Taču šajā lietā acīmredzami tas tā nav, ciktāl attiecīgie nodokļu ieņēmumi nav paredzēti vienīgi un pilnībā atbalsta finansēšanai, ņemot vērā to, ka pārpalikums tiek ieskaitīts rezerves fondā un attiecīgajā gadījumā tiek novirzīts uz valsts kasi, lai no jauna tiktu piešķirts citiem mērķiem.

103. Tātad, manuprāt, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka Likuma Nr. 17/2006 33. pantā un Likuma Nr. 8/2009 8. pantā norādītais mehānisms neļauj uzskatīt, ka nodoklis tieši ietekmē *RTVE* paredzētā atbalsta apmēru.

104. Ņemot vērā visus šos apstākļus, pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

105. Tādējādi es ierosinu Tiesai apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzīto pirmo pamatu saistībā ar LESD 107. panta pārkāpumu atbalsta jēdziena kļūdainas interpretācijas dēļ atzīt par daļēji neefektīvu un daļēji nepamatotu.

C – *Par otro pamatu – Vispārējās tiesas veiktās pārbaudes tiesā nepietiekamību un piemērojamo valsts tiesību aktu sagrozīšanu, veicot LESD 107. panta 1. punkta pārkāpuma vērtējumu*

106. Saistībā ar savu otro pamatu *DTS* kritizē Vispārējās tiesas pārsūdzētā sprieduma 66., 67. un 69. punktā veikto valsts tiesību aktu analīzi, lai pārsūdzētā sprieduma 102.–104. punktā secinātu, ka tai uzliktais nodoklis neietekmē *RTVE* piešķirtā atbalsta apmēru un tātad tas nav atbalsta shēmas neatņemama sastāvdaļa.

107. Šim otrajam pamatam ir divas daļas.

108. Pirmā daļa ir balstīta uz nepietiekamu tiesas pārbaudi, ko pieļāvusi Vispārējā tiesa, vērtējot ciešas saiknes starp nodokli un attiecīgo atbalstu esamību.

109. Savukārt otrā daļa ir balstīta uz piemērojamo valsts tiesību aktu sagrozīšanu, jo Vispārējā tiesa savas analīzes nolūkā neesot ņēmusi vērā, ka paredzamais *RTVE* budžets ir noteikts, ņemot vērā paredzamo nodokļu ieņēmumu summu, un tātad šī summa tieši ietekmējot atbalsta summas apmēru.

1) Pārsūdzētais spriedums

110. Pārsūdzētā sprieduma 65. punktā Vispārējā tiesa atbilstoši Likumam Nr. 8/2009 secināja, ka *RTVE* paredzētā atbalsta apmērs nav atkarīgs no prasītājai uzliktajiem maksājumiem, jo atbalsta summa ir noteikta, ņemot vērā sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildes neto izmaksas.

111. Šī secinājuma pamatojumam, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 66.–68. punktā Vispārējā tiesa izpētīja Likuma Nr. 17/2006 33. panta un Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punkta un 8. panta noteikumus, kuros ir noteikts Spānijas valsts uzdevums gadījumā, ja *RTVE* rīcībā esošie ieņēmumi pārsniedz sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildes izmaksas.

112. Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 69. punktā Vispārējā tiesa izpētīja Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punkta noteikumus, kuros ir noteikts Spānijas valsts uzdevums gadījumā, ja *RTVE* rīcībā esošie ieņēmumi nav pietiekami, lai apmaksātu sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildes izmaksas.

2) Par otrā pamata pirmo daļu – Vispārējās tiesas veiktās pārbaudes nepietiekamību

a) Lietas dalībnieku argumenti

113. Saistībā ar sava otrā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka tiesas pārbaude, ko Vispārējā tiesa veikusi attiecībā uz apstrīdēto lēmumu, ir bijusi nepietiekama. Pirmkārt, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā visas atbilstīgās tiesību normas Spānijas tiesību aktos un it īpaši Likuma Nr. 17/2006 34. pantu un *Mandato-marco a la Corporación RTVE previsto en el articulo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los plenos del congreso de los diputados y del senado* (*RTVE* piešķirts pamatpilnvarojums, kas paredzēts Likuma Nr. 17/2006 4. pantā, apstiprināts Deputātu palātas plenārsēdē un Senātā)[46] 44. pantu. No šīm tiesību normām skaidri izrietot, ka tiesību aktos *RTVE* ir paredzēts pienākums izveidot pašai savu budžetu, ņemot vērā ne tikai sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma paredzētās izmaksas, bet arī paredzamos ienākumus, kas ietverot attiecīgos nodokļa ieņēmumus. Tas pierādot, ka ienākumu no *DTS* uzliktā nodokļa paredzamā summa ietekmē atbalsta, ko saņem *RTVE*, apmēru.

114. Otrkārt, Vispārējā tiesa neesot veikusi pilnīgu Komisijas sniegto vērtējumu pārbaudi attiecībā uz 2008. gada 22. decembra spriedumā *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764) minētajiem nosacījumiem, saskaņā ar kuriem nodokļa ieņēmumi ietekmē atbalsta summu, ja piešķirtā subsīdija ir aprēķināta, ņemot vērā "iepriekš aplēstos" vai "paredzamos" ienākumus no nodokļa. Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi, ciktāl ienākumu paredzamā summa ietekmē atbalsta aprēķinu, bet tikai ir apstiprinājusi Komisijas veikto analīzi.

115. *RTVE*, Spānijas Karaliste un Komisija apstrīd šāda argumenta pieņemamību. *RTVE* un Spānijas Karaliste uzsver, ka Vispārējai tiesai neesot bijis jāatsaucas uz katru no piemērojamajām atbilstošajām valsts tiesību normām. Turklāt Likuma Nr. 17/2006 34. pantu un pamatpilnvarojuma 44. pantu *DTS* Vispārējā tiesā neesot uzskatījusi par atbilstīgiem. Komisija uzsver, ka Likuma Nr. 17/2006 33. un 34. pantu, pamatpilnvarojuma 44. pantu, kā arī Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktu un 8. pantu *DTS* neesot minējusi nedz savā prasības pieteikumā, nedz savā replikas rakstā Vispārējā tiesā. Taču, pārbaudot Komisijas lēmuma tiesiskumu, Vispārējai tiesai pēc savas ierosmes neesot jāatsaucas uz valsts tiesību normām.

116. Katrā ziņā *RTVE*, Spānijas Karaliste un Komisija uzskata šos iebildumus par nepamatotiem.

b) Mana analīze

i) Par pirmo argumentu – Likuma Nr. 17/2006 34. panta un pamatpilnvarojuma 44. panta neņemšanu vērā

117. Vispirms ir jāprecizē, ka, neraugoties uz nozīmīgumu, ko *DTS*, šķiet, savā apelācijas sūdzībā piešķir minētajām tiesību normām, tā nav tās minējusi nevienā no saviem procesuālajiem rakstiem, kurus tā tiesvedības laikā ir iesniegusi Vispārējā tiesā. Tas, ka savā pieteikumā par lietas ierosināšanu vai arī savā replikas rakstā *DTS* neuzskatīja par lietderīgu minēt minētās tiesību normas, manuprāt, liecina par to, ka runa nebija par būtiskām vai atbilstošām tiesību normām.

118. Kā tā uzsver savas apelācijas sūdzības 3. lappuses zemsvītras piezīmē, Likuma Nr. 17/2006 un pamatpilnvarojuma teksts attiecīgi ir norādīti Komisijas iebildumu raksta pielikumā un *RTVE* iestāšanās rakstā Vispārējai tiesai. Taču vispirms pašai prasītājai, ceļot prasību par tiesību akta, proti, apstrīdētā lēmuma atcelšanu, izsmeļoši ir jānorāda piemērojamās valsts tiesību normas, kuras tā

46 — 2008. gada 30. jūnija *BOE*, 28833. lpp.; turpmāk tekstā – "pamatpilnvarojums".

uzskata par atbilstīgām, un es nevarētu pārmest Vispārējai tiesai, ka tā nav lēmusi par šīm konkrētajām tiesību normām arī tad, ja prasītāja nav uz tām skaidri atsaukusies. Lai arī tā norāda, ka tā ir izklāstījusi minētās tiesību normas tiesas sēdē Vispārējā tiesā, es nezinu, cik lielā mērā *DTS* ir atsaukusies uz Likuma Nr. 17/2006 34. pantu un pamatpilnvarojuma 44. pantu.

119. Katrā ziņā atgādināšu, ka tikai Vispārējā tiesa var vērtēt, kāda nozīme ir piešķirama apstākļiem, kas tai ir darīti zināmi[47]. Tātad tai bija pilnīgas tiesības izslēgt no savas analīzes Likuma Nr. 17/2006 34. pantu un pamatpilnvarojuma 44. pantu. Kā norādīšu savas analīzes turpinājumā, šīs tiesību normas, ņemot vērā to priekšmetu, neļautu izprast esošās ciešās saiknes būtību starp attiecīgo nodokli un atbalstu, kas tiek maksāts *RTVE*,.

120. Šajos apstākļos es uzskatu, ka šis pirmais arguments nav pieņemams.

ii) Par otro argumentu – Vispārējās tiesas veiktās pārbaudes nepietiekamību attiecībā uz 2008. gada 22. decembra spriedumā *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764) minētajiem nosacījumiem

121. Vispirms ierosinu noraidīt otro argumentu, ciktāl tas ir nepamatots.

122. Šo secinājumu 102. punktā izklāstīto iemeslu dēļ paralēle, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja iezīmē starp šo lietu un lietu, kurā pasludināts 2008. gada 22. decembra spriedums *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764), nav atbilstīga. Šajā pēdējā minētajā lietā ne tikai bija tiesību norma, ar kuru nodokļa ieņēmumi tika piešķirti radio apraides atbalstam, bet arī šī nodokļa ieņēmumi vienīgi un pilnībā tika izmantoti šī atbalsta finansēšanai, nepastāvot iespējai pārpalikumu no jauna novirzīt citiem mērķiem.

123. Tātad, ņemot vērā šos apstākļus, otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota.

3) Par otrā pamata otro daļu – piemērojamo valsts tiesību aktu sagrozīšanu

a) Lietas dalībnieku argumenti

124. Saistībā ar sava otrā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja, ko atbalsta *Telefónica*, pārmet Vispārējai tiesai, ka pārsūdzētā sprieduma 66., 67. un 69. punktā tā ir sagrozījusi Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktu un 8. pantu, kā arī Likuma Nr. 17/2006 33. pantu, uz kuriem tā ir pamatojusies, lai secinātu, ka attiecīgais nodoklis neietekmē *RTVE* paredzētā atbalsta summu. Analizējot šīs tiesību normas kopsakarā ar Likuma Nr. 17/2006 34. pantu un pamatpilnvarojuma 44. pantu, tā esot piešķīrusi tām tvērumu, kāda tām nav.

125. Arī *Telefónica* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi valsts tiesību aktus, nepārprotami sagrozot tai iesniegtos pierādījumus.

126. *RTVE*, Spānijas Karaliste un Komisija apgalvo, ka šis pamats ir nepieņemams.

47 — No pastāvīgās judikatūras izriet, ka tikai Vispārējas tiesas kompetencē ir konstatēt un vērtēt faktus un ka vienīgi tā var vērtēt, kāda nozīme ir piešķirama apstākļiem, kas tai darīti zināmi, ja pierādījumi šo faktu pamatošanai ir iegūti likumīgi un ja ir ievēroti vispārējie tiesību principi, kā arī procesuālās normas, kuras ir piemērojamas attiecībā uz pierādīšanas pienākumu un pierādījumu iegūšanu (skat. spriedumus, 2006. gada 21. septembris, *JCB Service*/Komisija, C-167/04 P, EU:C:2006:594, 106. un 107. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra, un 2007. gada 10. maijs, *SGL Carbon*/Komisija, C-328/05 P, EU:C:2007:277, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

b) Mana analīze

127. Pretēji tam, ko apgalvo *RTVE*, Spānijas Karaliste un Komisija, otrā pamata otrā daļa, manuprāt, ir pieņemama.

128. Tiesā var vērsties ar iebildumiem saistībā ar faktu konstatāciju vai vērtējumu, ja prasītājs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi tai iesniegtos pierādījumus [48]. Tā tas ir šajā gadījumā, jo *DTS* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir sagrozījusi valsts tiesību aktus, turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja precīzi norāda, pirmkārt, faktus, kurus, pēc tās domām, Vispārējā tiesa esot sagrozījusi un, otrkārt, kļūdas analīzē, kas tās vērtējumā esot bijušas pamatā tam, ka minētā tiesa esot veikusi šo sagrozīšanu.

129. Tātad Tiesa var veikt tiesas pārbaudi.

130. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesai ir jānosaka, vai Vispārējā tiesa, pamatojoties uz tai iesniegtajiem dokumentiem un citiem materiāliem, nav sagrozījusi attiecīgo valsts tiesību normu formulējumu, vai tā, ņemot vērā šos elementus, nav veikusi konstatējumus, kas acīmredzami ir pretrunā šo normu saturam, un vai tā, veicot visu elementu vērtējumu un nolūkā konstatēt attiecīgo tiesību normu saturu, nav piešķīrusi vienam no šiem elementiem neatbilstošu tvērumu, ņemot vērā pārējos elementus [49].

131. Tomēr sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem, nerodoties nepieciešamībai, ka Tiesai no jauna ir jāveic faktu un pierādījumu vērtējums vai ka tai būtu jāmeklē jauni pierādījumi [50].

132. Pēc rūpīgas *DTS* izklāstīto argumentu izlasīšanas esmu nonācis pie secinājuma, ka tai nav izdevies pierādīt, ka pārsūdzētā sprieduma 66.–69. punktā Vispārējā tiesa ir veikusi konstatējumus, kas acīmredzami ir pretrunā attiecīgo Spānijas tiesību normu saturam, vai ka tā ir piešķīrusi vienai no tām tvērumu, kurš tai ir acīmredzami neatbilstošs, ņemot vērā pārējos lietas materiālu elementus.

i) Par pārsūdzētā sprieduma 69. punktā veikto Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punkta noteikumu interpretāciju

133. Vispārējā tiesa uzskata, ka saskaņā ar Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktu "gadījumos, kad *RTVE* ieņēmumi nav pietiekami, lai segtu sabiedriskās apraides uzdevuma izpildes izmaksas, starpība tiks segta, izmantojot līdzekļus no Spānijas valsts vispārējā budžeta".

134. Pēc *DTS* domām, šajā tiesību normā Spānijas valstij nav noteikts pienākums piešķirt līdzekļus no sava vispārējā budžeta, lai segtu sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izmaksas, bet tajā Spānijas valstij ir noteikts pienākums papildināt paredzēto *RTVE* budžetu, ja, to īstenojot, nodokļa ieņēmumu summa ir mazāka nekā paredzētais budžets. Turklāt iemaksas no vispārējā budžeta neesot atļautas, ja izdevumi nepārsniedz paredzēto budžetu.

135. Turklāt Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punkts esot jāanalizē kopsakarā ar Likuma Nr. 17/2006 34. pantu un pamatpilnvarojuma 44. pantu. Atbilstoši Likuma Nr. 17/2006 34. pantam *RTVE* veido savu budžetu, ņemot vērā ne tikai sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma paredzamās izmaksas, bet arī paredzamos ieņēmumus, tostarp ieņēmumus no Likumā Nr. 8/2009 paredzētajiem nodokļiem. Līdz ar to saskaņā ar Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktu gadījumā, ja reālie nodokļa ieņēmumi ir mazāki nekā paredzamā maksājumu summa un neļauj *RTVE* segt budžetā paredzētās sabiedriskā pakalpojuma izmaksas, Spānijas valstij esot jāpapildina "paredzētais budžets" ar iemaksām

48 — Spriedums, 2014. gada 3. aprīlis, Francija/Komisija (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 79. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 — Spriedums, 2011. gada 5. jūlijs, *Edwin*/ITSB (C-263/09 P, EU:C:2011:452, 53. punkts).

50 — It īpaši skat. spriedumus, 2006. gada 21. septembris, *JCB Service*/Komisija (C-167/04 P, EU:C:2006:594, 108. punkts un tajā minētā judikatūra); 2007. gada 18. janvāris, *PKK* un *KNK*/Padome (C-229/05 P, EU:C:2007:32, 37. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2014. gada 3. aprīlis, Francija/Komisija (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 80. punkts un tajā minētā judikatūra).

no tās vispārējā budžeta. Taču "paredzētais budžets" esot jāveido uz paredzamās nodokļa ieņēmumu summas pamata un tādējādi šī summa tieši ietekmējot atbalsta apmēra summu. Tātad nodokļa ieņēmumu ietekme uz *RTVE* budžeta izpildi neesot jāsajauc ar ietekmi, kāda paredzamajai nodokļa ieņēmumu summai ir uz minētā budžeta izveidi un attiecīgi uz atbalsta apmēra summu. Tikai šai pēdējai minētajai esot nozīme.

136. *Telefónica* piebilst, ka pastāvot skaidras norādes, ar kurām varot atspēkot šķietama papildus ieguldījuma, kas tiek apmaksāts no Spānijas valsts vispārējā budžeta, iespējamību, jo Likuma Nr. 8/2009 pamatojumā tostarp ir norādīts, ka "nebūtu saprātīgi, ka finansējuma garantēšana izraisītu valsts ieguldījuma palielināšanu". Citiem vārdiem sakot, tas esot otršķirīgs pieņēmums, jo ir jābūt izpildītiem abiem nosacījumiem, lai Spānijas valsts finansētu daļu no sabiedriskā pakalpojuma sniegšanas pienākumu izmaksām. Pirmkārt, attiecīgajā finanšu gadā nodokļa ieņēmumiem esot jābūt mazākiem nekā sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildes izmaksām un, otrkārt, rezerves fonda summai esot jābūt nepietiekamai, lai segtu *RTVE* izmaksas šajā finanšu gadā. Turklāt Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktā esot noteiktas valsts garantijas robežas, ko veido starpība starp maksājumiem kopā ar rezerves līdzekļiem, no vienas puses, un sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas pienākumu izmaksas, no otras puses. Tādējādi runa esot par jaunu atbalsta pasākumu. Tas, ka atbalsta nepietiekamības gadījumā Spānijas valsts apņemas izlīdzināt starpību, neesot šķērslis tam, ka *RTVE* piešķirtais atbalsts esot noteikts uz nodokļa ieņēmumu pamata.

137. Manuprāt, nekas apelācijas sūdzības iesniedzējas izklāstītajos argumentos neļauj pierādīt, ka Vispārējā tiesa nepārprotami ir sagrozījusi Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punkta noteikumus.

138. Pirmkārt, apgalvojot, ka atbilstoši šai tiesību normai "Spānijas valstij [esot] pienākums papildināt "paredzēto budžetu" ar iemaksām no tās vispārējā budžeta" vai arī, ka "ar [minēto tiesību normu] Spānijas valstij [esot] noteikts pienākums papildināt *RTVE* "paredzēto budžetu", apelācijas sūdzības iesniedzēja nenoraida Vispārējās tiesas sniegto Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punkta interpretāciju.

139. Otrkārt, kaut gan apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav interpretējusi šo tiesību normu, ņemot vērā Likuma Nr. 17/2006 34. pantu un pamatpilnvarojuma 44. pantu, man acīmredzami nav saprotams, kādā ziņā šīm tiesību normām varētu būt nozīme lietā.

140. Likuma Nr. 17/2006 34. pantā "Budžeti" ir noteikts šādi:

"1. *RTVE* [..] izveido darbības budžetu, kurā ir precizēti resursi un atbilstošās gada dotācijas, kā arī detalizētu kapitāla budžetu. *RTVE* darbības un kapitāla budžets [..] ir vispārējā valsts budžeta sastāvdaļa.

2. *RTVE* darbības un kapitāla budžetā [..] ir ietverts peļņas pārskats un paredzamās naudas plūsmas pārskats attiecīgajam finanšu gadam. Uzņēmuma paredzamā bilance, kā arī ministrijas prasītie papildu dokumenti [..] ir pievienoti šo budžetu pielikumā.

[..]"

141. Turklāt pamatpilnvarojuma 44. pantā "Budžeta saistības" ir precizēts šādi:

"*RTVE* un tās sabiedrības pieņem savu budžetu atbilstoši Likuma Nr. 17/2006 34. pantam. Minētie budžeti ir izveidoti atbilstoši sabalansēta budžeta principam, un tajos ir paredzētas finanšu saistības, kas nepieciešamas šajā pamatpilnvarojumā, kāds tas ir izstrādāts spēkā esošajā programmas līgumā, paredzēto vispārējo mērķu sasniegšanai".

142. Jākonstatē, kā to arī norāda *RTVE* un Komisija, ka šajās tiesību normās ir noteikti vienīgi vispārēji principi un neviens no to noteikumiem neļauj konstatēt ciešu saikni starp attiecīgajiem nodokļu ieņēmumiem un *RTVE* piešķirtā atbalsta shēmu.

143. Treškārt, *Telefónica* izvirzītie argumenti arī neļauj konstatēt, ka Vispārējā tiesa būtu izdarījusi konstatējumus, kas acīmredzami ir pretrunā Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punkta noteikumiem. Runājot par minētā likuma pamatojumu – tam nav nekāda saistoša spēka, un *Telefónica* norādītais fragments neļauj nepārprotami izslēgt Spānijas valsts papildu ieguldījumu. Turklāt, manuprāt, mazsvarīgi ir tas, ka ir runa par pakārtotu pieņēmumu. Vispārējā tiesa norāda uz šāda pieņēmuma esamību, lietojot jēdzienus, kas ir pietiekami, lai izdarītu pārsūdzētā sprieduma 101. punktā minēto secinājumu, saskaņā ar kuru Spānijas valstij ir pienākums apmaksāt starpību starp *RTVE* pieejamajiem finanšu avotiem un visām tās sabiedriskā pakalpojuma saistību izpildes izmaksām.

ii) Par pārsūdzētā sprieduma 66.–68. punktā veikto Likuma Nr. 17/2006 33. panta un Likuma Nr. 8/2009 8. panta noteikumu interpretāciju

– Pārsūdzētais spriedums

144. Pārsūdzētā sprieduma 66.–68. punktā Vispārējā tiesa nosprieda šādi:

"66 [..] saskaņā ar Likuma Nr. 17/2006, kas grozīts ar Likumu Nr. 8/2009, 33. pantu gadījumos, kad *RTVE* ieņēmumi pārsniedz sabiedriskās apraides uzdevuma izpildes izmaksas, pārsniegums tiks novirzīts atpakaļ [valsts budžetā]. Daļa, kurā šis pārsniegums nepārsniedz 10 % no *RTVE* gada budžeta izdevumiem, tiks iemaksāta rezerves fondā, un daļa, kurā tas pārsniedz šo limitu, tiks ieskaitīta valsts kasē.

67 Attiecībā uz rezerves fondā ieskaitītiem līdzekļiem no Likuma Nr. 8/2009 8. panta izriet, ka tos var izmantot vienīgi ar tiešu Spānijas Ekonomikas un finanšu ministrijas atļauju un, ja tie nav izlietoti četru gadu laikā, tie ir jāizmanto, lai samazinātu kompensācijas no Spānijas valsts vispārējā budžeta. Tādēļ rezerves fondā ieskaitītos līdzekļus nevar uzskatīt par tādiem, kas tieši ietekmē *RTVE* paredzētā atbalsta apmēru.

68 Turklāt Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punktā ir paredzēts absolūtais *RTVE* ieņēmumu limits, kas 2010. un 2011. gadam ir noteikts EUR 1200 miljonu apmērā. Jebkādi šī limita pārsniegumi tiks tieši novirzīti atpakaļ Spānijas valsts vispārējā budžetā."

– Lietas dalībnieku argumenti [51]

145. Pirmkārt, *DTS* pārmet Vispārējai tiesai, ka pārsūdzētā sprieduma 66. un 67. punktā tā ir sagrozījusi Likuma Nr. 17/2006 33. panta un Likuma Nr. 8/2009 8. panta noteikumus, piešķirot tiem neatbilstošu tvērumu. Vispārējā tiesa esot vienīgi apstiprinājusi, ka atbilstoši Likuma Nr. 8/2009 8. panta 3. punktam rezerves fondu var izmantot tikai ar Spānijas *Ministerio de Economía y Hacienda* (Spānijas Ekonomikas un finanšu ministrija) skaidru atļauju, necitējot pirmos šīs tiesību normas vārdus, saskaņā ar kuriem "fondu var izmantot vienīgi, lai kompensētu iepriekšējo finanšu gadu zaudējumus un lai risinātu neparedzētas situācijas saistībā ar sabiedriskā pakalpojuma sniegšanu". Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas domām, šo papildu līdzekļu apmērs esot noteikti atkarīgs no nodokļu ieņēmumiem, jo šie fondi tiek uzturēti no tiem.

51 — Vispirms *DTS*, atsaucoties uz 2008. gada 22. decembra spriedumu *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764), pārmeta Vispārējai tiesai, ka tā ir uzskatījusi, ka nodokļa ieņēmumi neietekmē atbalsta apmēru, jo ieņēmumi, kas pārsniedz sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksas, tiek ieskaitīti rezerves fondā vai novirzīti uz valsts kasi, un ka tātad *RTVE* ieņēmumiem ir noteikts maksimālais apjoms. Tā kā šis pirmais arguments ir balstīts uz Vispārējās tiesas pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot Tiesas judikatūru, es nolēmu to aplūkot pirmā pamata ietvaros.

146. Turklāt *Telefónica* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi Likuma Nr. 17/2006 33. panta 1. punktu un Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punktu, konstatējot, ka ar šīm tiesību normām tiek izbeigta jebkāda saikne starp atbalsta apmēru un uz nodokļu pasākumu pamata veikto maksājumu summu. Pirmkārt, tas, ka tie var tikt ieskaitīti Spānijas vispārējā valsts budžetā, esot pakārtota iespējamība. Tikai ieņēmumi, kas pārsniedz 10 % robežu no *RTVE* gada izmaksām, tiekot ieskaitīti valsts kasē. Otrkārt, no tā neizriet, ka atbalsta apmērs esot neatkarīgs no nodokļu ieņēmumu apmēra. Likuma Nr. 17/2006 33. panta 1. punktā esot noteikta atbalsta apmēra maksimālā robeža. Tas neesot šķērslis tam, ka kopējie ieņēmumi no nodokļu atvilkumiem tiek konvertēti kā atbalsts valsts likumdevēja noteiktajā apmērā. Minētā robeža esot atbalsta saderīguma nosacījums *sine qua non*, kuru neievērojot, rodas pārmērīga kompensācija, kas ir pretrunā Savienības tiesībām.

– Mana analīze

147. Šie argumenti ir jānoraida.

148. Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas izklāstītajiem argumentiem es vispirms konstatēju, ka pārsūdzētā sprieduma 66. punktā Vispārējā tiesa, izmantojot būtībā identisku formulējumu, atkārto Likuma Nr. 17/2006 33. panta tiesību normu interpretāciju, ko pati apelācijas sūdzības iesniedzēja bija formulējusi sava pieteikuma par lietas ierosināšanu 10. punktā [52].

149. Turpinājumā attiecībā uz analīzi, ko Vispārējā tiesa veica pārsūdzētā sprieduma 67. punktā, *DTS* tikai precizē vienas tiesību normas – Likuma Nr. 8/2009 8. panta 3. punkta – formulējumu, kas nekādi neļauj iebilst pret Spānijas tiesību aktu interpretāciju, kādu ir veikusi Vispārējā tiesa, nedz arī ļauj izdarīt secinājumu, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzējas maksātā nodokļa summa ietekmējot *RTVE* piešķirtā atbalsta summu.

150. Kas attiecas uz *Telefónica* izklāstītajiem argumentiem, neviens no tiem neļauj pierādīt, ka Vispārējā tiesa ir acīmredzami sagrozījusi minēto tiesību normu formulējumu. Tas, ka Vispārējās tiesas norādītais pieņēmums esot otršķirīgs, neietekmē to, ka atbilstoši Likuma Nr. 17/2006 33. pantam pārpalikums daļā, kurā tas nepārsniedz *RTVE* budžetā paredzēto gada izdevumu 10 % apmērā, tiek ieskaitīts rezerves fondā un daļā, kurā tas pārsniedz šo robežu, tiek novirzīts uz valsts kasi, un to *Telefónica* nekādā mērā neapstrīd. Turklāt pretēji tam, ko apgalvo pēdējās minētās, Vispārējā tiesa no tā neizsecināja, ka atbalsta apmērs ir neatkarīgs no nodokļu ieņēmumu apmēra, bet ka šo pēdējo minēto summa nevar "tieši ietekmēt" *RTVE* maksājamo atbalsta summu.

151. Ņemot vērā šos apstākļus, es ierosinu Tiesai kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu noraidīt otro pamatu, kas balstīts uz Vispārējās tiesas veiktās tiesas pārbaudes nepietiekamību un piemērojamo valsts tiesību aktu sagrozīšanu, veicot vērtējumu attiecībā uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu.

D – *Par trešo pamatu – sagrozīšanu un Vispārējās tiesas pārbaudes robežu pārkāpšanu, veicot vērtējumu par LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu*

152. Šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēja pietiekami sīki norāda, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi argumentus, kurus tā ir norādījusi, lai pamatotu savu otro pamatu par atcelšanu, kas balstīts uz LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu, kā rezultātā šī tiesa esot lēmusi *ultra petita*, grozījusi strīda priekšmetu un pārkāpusi tiesas pārbaudes robežas.

153. Šādos apstākļos trešais pamats pretēji tam, ko apgalvo *RTVE*, ir pieņemams.

52 — Šis 10. punkts ir formulēts šādi:
"Ar likumu tiek izveidots arī rezerves fonds, uz kuru tiks novirzīti ienākumi, kas pārsniedz sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksas līdz budžetā paredzēto gada izdevumu maksimālajam 10 % apmēram, ja ienākumi pārsniedz šo robežu, pirms tie tiek pārskaitīti uz valsts kasi [..]."

154. Šajā trešajā pamatā ir ietvertas divas daļas, no kurām pirmā ir balstīta uz sagrozīšanu un otrā uz Vispārējās tiesas pārbaudes robežu pārkāpumu, saprotot to, ka pirmās pamatotība ir priekšnosacījums otrās pārbaudei.

1) Par trešā pamata pirmo daļu – pirmajā instancē izvirzīto argumentu LESD 106. panta 2. punkta pārkāpuma pamatojumam sagrozīšanu

155. Atgādināšu, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru sagrozīšanai ir jābūt acīmredzamai lietas materiālos tādējādi, ka Tiesai nav no jauna jāveic faktu un pierādījumu vērtējums.

156. Taču vērtējumā, ko Vispārējā tiesa veica pārsūdzētā sprieduma 118.–167. punktā, manuprāt, šāds pārkāpums nav izdarīts.

157. Pirmkārt, *DTS* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 151. un 152. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi otro atcelšanas pamatu, nošķirot "prasītājas argument[us] saistībā ar trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviesto vai grozīto nodokļu pasākumu iedarbību" no "prasītājas argumentiem saistībā ar *RTVE* finansējuma shēmas, kas grozīta ar Likumu Nr. 8/2009, atbalsta elementu paredzēto iedarbību". No tiesvedības dokumentiem skaidri izrietot, ka tā nekad neesot izvirzījusi argumentus tieši saistībā ar atbalsta iedarbību.

158. Neapšaubāmi, ka sava pieteikuma par lietas ierosināšanu 59. punktā *DTS* izvirzīja otro atcelšanas pamatu, norādot, ka "Komisija ir pārkāpusi LESD 106. panta 2. punktu, atļaujot atbalstu, kas neatbilst minētajā pantā paredzētajai samērīguma prasībai, tādējādi, ka *tā finansēšanai izmantojamie nodokļi* ietver konkurences izkropļošanu, kas ir pretrunā vispārējām interesēm" [53].

159. Taču, ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas pamatojumu un izklāstītos argumentus tās pieteikumā par lietas ierosināšanu un replikas rakstā, Vispārējā tiesa varēja pamatoti uzskatīt, ka tā apstrīd Komisijas vērtējumu gan attiecībā uz iedarbību, ko rada trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestie vai grozītie nodokļu pasākumi, gan ar minēto likumu grozītajā *RTVE* finansēšanas shēmā paredzētie atbalsta elementi.

160. Prasības pieteikuma 77. punktā *DTS* izvirzīja savus argumentus saistībā ar konkurences izkropļojumiem, norādot, ka ar "*RTVE finansēšanas sistēmu*, kas ir atļauta ar [apstrīdēto] lēmumu (un it īpaši ar 1,5 % "ieguldījumu", kas ir noteikts maksas televīzijas raidorganizācijām)", pretēji vispārējām interesēm tiek izkropļota konkurence televīzijas raidorganizāciju tirgū un audiovizuālā satura iegūšanas tirgū, un savā replikas rakstā *DTS* arī vispārīgi norāda uz "jaunu finansēšanas sistēmu [vai shēmu]" [54].

161. Turklāt savas prasības pieteikuma 93.–99. punktā *DTS* nepārprotami apstrīd "Likumā Nr. 8/2009 paredzētos mehānismus", lai izvairītos no konkurences izkropļojumiem, ko izraisa *RTVE* darbība, un it īpaši Likuma Nr. 8/2009 3. panta 1. punktā, 6. panta 5. punktā un 9. panta 1. punkta i) un m) apakšpunktā paredzētos noteikumus.

162. Taču, kā izriet no *DTS* iesniegtā prasības pieteikuma 94.–99. punkta, kā arī no pārsūdzētā sprieduma 162.–164. punkta, šie mehānismi ir nošķirti no apelācijas sūdzības iesniedzējas apstrīdētajiem nodokļu pasākumiem un iekļaujas *RTVE* maksājamā atbalsta finansēšanas shēmā.

53 — Mans izcēlums.

54 — Skat. *DTS* iesniegtā replikas raksta 27. un 28. punktu.

163. Šādos apstākļos, ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus, ko tā ir izklāstījusi savos procesuālajos rakstos, nevar apgalvot, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi otro atcelšanas pamatu, nošķirot "prasītājas argument[us]] saistībā ar trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviesto vai grozīto nodokļu pasākumu iedarbību" no "prasītājas argumentiem saistībā ar *RTVE* finansējuma shēmas, kas grozīta ar Likumu Nr. 8/2009, atbalsta elementu paredzēto iedarbību".

164. Šis pirmais arguments tātad ir jānoraida.

165. Otrkārt, *DTS* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 120. punktā Vispārējā tiesa ir sagrozījusi tās argumentus, kļūdaini nošķirot argumentu, kas balstīts uz to, ka *RTVE* piedāvā augstāku cenu satura iegūšanas tirgū, un argumentu, kurš balstīts uz to, ka konkurence tiek kropļota veidā, kas ir pretrunā vispārējām interesēm. No procesuālajiem dokumentiem skaidri izrietot, ka *DTS* apgalvoja, ka jaunais *RTVE* finansēšanas veids, it īpaši tai uzliktais nodoklis, esot ļāvis *RTVE* kropļot konkurenci veidā, kas ir pretrunā vispārējām interesēm, nesamērīgi nostiprinot tās konkurences pozīcijas, tādējādi ļaujot tai pieņemt tādu pret konkurenci vērstu rīcību kā augstākas cenas piedāvāšana.

166. Šiem iebildumiem nav nekāda pamata.

167. Jākonstatē, ka Vispārējās tiesas veiktā nošķīruma pamatā ir nošķīrums, ko veic pati apelācijas sūdzības iesniedzēja sava pieteikuma par lietas ierosināšanu 80. un 81. punktā.

168. *DTS* sava prasības pieteikuma 80. punktā apgalvoja, "pirmkārt, [ka jaunais finansēšanas veids ļauj] *RTVE* iegūt tiesības uz augstas komerciālas vērtības translēšanu, kas nav nepieciešamas sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildei". Tātad apelācijas sūdzības iesniedzēja skaidri mudināja Vispārējo tiesu pārbaudīt, vai Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, veicot samērīguma pārbaudi par *RTVE* maksājamo kompensāciju par sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu. Šī pārbaude ļauj novērtēt apmēru, kādā konkurenci vai tirdzniecību var ietekmēt veidā, kas ir pretrunā Savienības vispārējām interesēm LESD 106. panta 2. punkta izpratnē. Atbilstoši judikatūrai, ko Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 117. punktā, minētajai pārbaudei ir jāļauj pārliecināties, vai paredzētā kompensācija ir nepieciešama tam, lai attiecīgais sabiedriskais pakalpojums varētu tikt izpildīts saskaņā ar saimnieciski pieņemamiem nosacījumiem, un, gluži pretēji, vai attiecīgais pasākums ir acīmredzami nepiemērots attiecībā uz sasniedzamo mērķi.

169. Tātad pārsūdzētā sprieduma 149.–166. punktā Vispārējā tiesa izskatīja iebildumu, kas balstīts uz tirdzniecības ietekmēšanu vai pasliktināšanu tiktāl, lai kaitētu Savienības interesēm. Norādīšu, ka šajā pārbaudē pārsūdzētā sprieduma 159. punktā Vispārējā tiesa ņēma vērā prasītājas norādīto kaitējumu.

170. *DTS* savas prasības pieteikuma 81. punktā, "otrkārt", apgalvoja, ka jaunie *RTVE* piešķirtie līdzekļi ļaujot tai piedāvāt augstāku cenu, lai iegūtu tiesības uz augstas komerciālas vērtības translēšanu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasības pieteikuma 81.–87. punktā tātad norādīja konkrētus gadījumus, kad *RTVE* ieguva [šādas] tiesības, ar kuriem var pierādīt šīs pēdējās minētās pret konkurenci vērsto rīcību.

171. Pārsūdzētā sprieduma 129.–147. punktā Vispārējā tiesa tātad pārbaudīja, vai Komisija patiesi ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz *RTVE* pret konkurenci vērstas darbības risku sporta pasākumu apraides tiesību un filmu pārraidīšanas tiesību iegūšanas tirgū, īpašu uzmanību pievēršot šīs pēdējās minētās praksei piedāvāt augstāku cenu.

172. Tādējādi, ņemot vērā šos apstākļus, Vispārējai tiesai nevar pārmest, ka pārsūdzētā sprieduma 120. punktā, kā arī savā argumentācijā tā būtu nošķīrusi abus argumentus ne tikai tāpēc, ka šādu nošķīrumu bija veikusi prasītāja, bet arī tāpēc, ka bija jāveic atsevišķa to pamatotības pārbaude.

173. Tātad šis otrais arguments arī ir jānoraida.

174. Treškārt, *DTS* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 130.–157. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi tās argumentus, ciktāl *DTS* nekad nav apgalvojusi, ka ar *RTVE* finansēšanas shēmu tiek kropļota konkurence vienkārši tikai tāpēc, ka šī shēma tai ļauj veidot konkurences attiecības ar privātajiem operatoriem audiovizuālā satura iegūšanas tirgū. Savukārt *DTS* esot apgalvojusi, ka tai uzliktais nodoklis pastiprinot konkurences izkropļojumus, kas izriet no paša atbalsta, jo finanšu līdzekļi, kas ir tās rīcībā attiecīgajos tirgos, esot samazinājušies un *RTVE* iespēja veikt pret konkurenci vērstu rīcību šajos pašos tirgos to esot pastiprinājusi.

175. Pārsūdzētā sprieduma 130. punktā Vispārējā tiesa atspoguļoja apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu kā tādu, kas balstīts uz to, ka "valsts līdzekļi, kas, pateicoties *RTVE* finansējuma shēmai, ir tās rīcībā, ļauj tai satura iegūšanas tirgū sākt konkurēt ar privātuzņēmējiem". Savā prasības pieteikumā vai replikas rakstā apelācijas sūdzības iesniedzēja nav nepārprotami apgalvojusi, ka ar *RTVE* finansēšanas shēmu tiek kropļota konkurence vienkārši tikai tāpēc, ka šī shēma tai ļauj veidot konkurences attiecības ar privātajām raidorganizācijām audiovizuālā satura iegūšanas tirgū.

176. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzēja prasības pieteikuma 67.–76. punktā izvērsti izklāstīja konkurences situāciju televīzijas skatītāju tirgū, kā arī audiovizuālā satura iegūšanas tirgū, uzsverot labvēlīgāku konkurences stāvokli, no kura *RTVE*, pateicoties jaunajai finansēšanas shēmai, gūst labumu, un, pamatojot savu viedokli, minēja daudzas iegādes, kuras tā esot veikusi par sliktu saviem konkurentiem.

177. Pārsūdzētā sprieduma 130. punkta pēdējā teikumā Vispārējā tiesa tātad secināja, ka "tas fakts vien, ka *RTVE* [apraides] satura iegūšanas tirgū sāk konkurēt ar privātuzņēmējiem un *atsevišķos gadījumos dominē pār tiem*, pats par sevi nevar pierādīt acīmredzamu Komisijas kļūdu vērtējumā" [55]. Šis secinājums man šķiet saistīts ar apelācijas sūdzības iesniedzējas izklāstu. Lai arī formulējums, ar kādu Vispārējā tiesa izklāstīja *DTS* argumentu, protams, nav pilnīgs, tomēr tas savukārt neliecina par acīmredzamu kļūdu interpretācijā.

178. Tādējādi šis trešais arguments ir jānoraida.

179. Visbeidzot, ceturtkārt, *DTS* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 141. un 158. punktā Vispārējā tiesa esot sagrozījusi tās argumentus, ciktāl tā nekad neesot apgalvojusi, ka *RTVE* īstenotā rīcība "esot turpināju[s]i radīt sekas nākotnē" vai ka *RTVE* finansēšanas shēma "esot izraisīj[usi] tās piedāvājuma noplicināšanu un kaitēj[usi] tās abonentiem". Savukārt *DTS* esot sniegusi piemērus, lai atspoguļotu pret konkurenci vērstas rīcības veidu, kādu *RTVE* esot varējusi īstenot, pateicoties ievērojamiem līdzekļiem, no kuriem tā parasti guva labumu, un ko jaunā finansēšanas shēma ļauj turpināt un padziļināt.

180. Runājot, pirmkārt, par Vispārējās tiesas norādi, saskaņā ar kuras formulējumu *RTVE* [translēšanas] tiesību iegāde, pēc *DTS* domām, esot "turpināj[usi] radīt sekas nākotnē" (pārsūdzētā sprieduma 141. punkts), ir jānorāda, ka *DTS* sava prasības pieteikuma 87. punktā minēja, ka "[augstākas cenas piedāvāšanas prakse] turpināsies un padziļināsies", pateicoties jaunajai finansēšanas sistēmai, kas atļauta ar apstrīdēto spriedumu, sava replikas raksta 28. punktā piebilstot, ka "ar jauno finansēšanas shēmu *RTVE* tiek nodrošināti līdzekļi, *kas tai ļaus izvērst savu augstākas cenas piedāvāšanas politiku*" [56]. Jēga, ko Vispārējā tiesa piešķīra šīm norādēm, manuprāt, nav pretrunā to saturam.

55 — Mans izcēlums.

56 — Mans izcēlums.

181. Runājot, otrkārt, par Vispārējās tiesas norādi, saskaņā ar kuru *RTVE* finansēšanas shēma "esot izraisīj[usi] tās piedāvājuma noplicināšanu un kaitēj[usi] tās abonentiem" (pārsūdzētā sprieduma 158. punkts), ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa ir burtiski pārņēmusi formulējumu, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izmantoja sava replikas raksta 28. punktā, tajā apgalvojot, ka "[attiecīgā] finansēšanas sistēma vājina [tās] pozīcijas konkurences ziņā [..], liedzot tai nozīmīgus līdzekļus un uzliekot tai pienākumu samazināt savus ieguldījumus saturā, *kas noteikti noplicinās tās kā maksas televīzijas piedāvājumu un izraisīs abonentu zudumu*" [57].

182. Šis ceturtais arguments arī ir jānoraida.

183. Ņemot vērā šos apstākļus, trešā pamata pirmā daļa saistībā ar sagrozīšanu ir nepamatota.

184. Tā kā trešā pamata otrā daļa attiecībā uz Vispārējās tiesas veiktās pārbaudes tiesā robežu pārkāpumu bija balstīta uz pirmās daļas pamatotību, tad šī otrā daļa nav jāpārbauda.

185. Tādējādi, ņemot vērā šos apstākļus, es ierosinu Tiesai noraidīt kā nepamatotu trešo pamatu, kas balstīts uz sagrozīšanu un Vispārējās tiesas veiktās pārbaudes tiesā robežu pārkāpumu, veicot vērtējumu par LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu.

E – *Par "Telefónica" izvirzīto ceturto pamatu – Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta pārkāpumu*

186. Savā atbildes rakstā *Telefónica* norādīja no *DTS* izvirzītajiem pamatiem atšķirīgu pamatu, kas balstīts uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta pārkāpumu. *Telefónica* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, noraidot to argumentāciju saistībā ar LESD 108. panta pārkāpumu.

187. Jāuzsver, ka *Telefónica* izvirzīja šo pamatu ar identisku formulējumu un balstoties uz identisku pamatojumu pretapelācijas sūdzībā, kuru iesniedza Tiesā.

188. Atbilstoši Reglamenta 174. pantam "atbildes rakstā uz apelācijas sūdzību lūdz pilnībā vai daļēji apmierināt vai noraidīt apelācijas sūdzību".

189. Ciktāl ceturtā pamata mērķis ir panākt pārsūdzētā sprieduma atcelšanu ar pamatojumu, kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja nebija norādījusi savā apelācijas sūdzībā, šis pamats, kas ir atšķirīgs un patstāvīgs, salīdzinot ar *DTS* izvirzītajiem pamatiem, manuprāt, ir nepieņemams.

190. Es savukārt pārbaudīšu minētā pamata – kāds tas ir izvirzīts *Telefónica* celtajā pretapelācijas sūdzībā – pamatotību.

191. Tādējādi es ierosinu Tiesai šo *Telefónica* izvirzīto ceturto pamatu, kas balstīts uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta pārkāpumu, noraidīt kā nepieņemamu.

192. Ņemot vērā visus šos apsvērumus, *DTS* apelācijas sūdzība ir jānoraida daļēji kā nepieņemama, daļēji kā nepamatota.

193. Tādējādi nav jālemj par Spānijas Karalistes iesniegto pieteikumu saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu.

57 — Mans izcēlums.

VI – **Par pretapelācijas sūdzību**

194. Atbilstoši Reglamenta 176. pantam *Telefónica* iesniedza pretapelācijas sūdzību par pārsūdzēto spriedumu, izvirzot tajā atšķirīgu pamatu no *DTS* galvenajā apelācijas sūdzībā izvirzītajiem pamatiem.

195. Šīs pretapelācijas sūdzības atbalstam *Telefónica* izvirza vienu pamatu, kas balstīts uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta pārkāpumu, ciktāl Vispārējā tiesa ir noraidījusi kā nepieņemamu tās argumentāciju saistībā ar LESD 108. panta pārkāpumu.

196. Šis pamats ir vērsts pret Vispārējās tiesas veikto analīzi, kas ir iekļauta pārsūdzētā sprieduma 207.–219. punktā.

A – *Pārsūdzētais spriedums*

197. Pārsūdzētā sprieduma 214. punktā Vispārējā tiesa noraidīja kā nepieņemamus abus *Telefónica* izvirzītos atcelšanas pamatus, kas balstīti uz LESD 108. panta pārkāpumu, ciktāl šie pamati nebija saistīti ar strīda priekšmetu, kādu to bija definējuši galvenie lietas dalībnieki, un tādējādi tie grozīja šī strīda robežas veidā, kas ir pretrunā Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. pantam.

198. Pārsūdzētā sprieduma 211. punktā Vispārējā tiesa balstīja savu analīzi uz šī panta formulējumu, kura ceturtajā daļā ir precizēts, ka "pieteikumā par iestāšanos lietā iekļautie argumenti drīkst tikai atbalstīt vienas puses prasījumu", kā arī uz Reglamenta 129. panta 3. punktu un pastāvīgo judikatūru.

199. Pēc tam, kad pārsūdzētā sprieduma 212. punktā tā bija precizējusi strīda robežas, kādas tās bija noteikusi *DTS*, nākamajā punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka ne tās iesniegtajā prasības pieteikumā, ne iebildumu rakstā nav izvērsti argumenti attiecībā uz iespējamiem LESD 108. panta pārkāpumiem, jo šie apgalvotie pārkāpumi pirmo reizi tika norādīti *Telefónica* iestāšanās rakstā.

200. Tālāk pārsūdzētā sprieduma 216. un 217. punktā Vispārējā tiesa atbildēja uz konkrētiem *Telefónica* izvirzītajiem argumentiem par šo divu papildu pamatu pieņemamību.

201. Šī analīzes beigās tā secināja par šo pamatu nepieņemamību.

B – *Lietas dalībnieku argumenti*

202. *Telefónica* apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot varējusi noraidīt kā nepieņemamu tās pamatu saistībā ar LESD 108. panta pārkāpumu, pamatojoties uz to, ka, tā kā pirmo reizi tas ir minēts to iestāšanās rakstā, tas neesot saistīts ar strīda priekšmetu.

203. Vispirms pārsūdzētā sprieduma 216. punktā Vispārējā tiesa neesot varējusi balstīties uz 1998. gada 19. novembra spriedumu Apvienotā Karaliste/Padome (C-150/94, EU:C:1998:547), jo *Telefónica* neesot atsaukušās uz šo spriedumu.

204. Pārsūdzētā sprieduma 217. punktā Vispārējā tiesa neesot paskaidrojusi, kādā ziņā ar 2010. gada 8. jūlija spriedumu Komisija/Itālija (C-334/08, EU:C:2010:414), kas tika pasludināts prasības sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros, tiekot pamatots tas, ka personas, kas iestājas lietā, rīcībā ir lielāka brīvība izvirzīt pamatus, kurus nav izvirzījusi galvenā lietas dalībniece. Tiesa 2011. gada 28. jūlija spriedumā *Diputación Foral de Vizcaya* u.c./Komisija (no C-474/09 P līdz C-476/09 P, EU:C:2011:522) attiecībā uz strīdiem saistībā ar valsts atbalstu arī esot izvēlējusies tādu pašu risinājumu kā 2010. gada 8. jūlija

spriedumā Komisija/Itālija (C-334/08, EU:C:2010:414)[58]. Ja persona, kas iestājas lietā, varētu izmantot vienīgi galvenās lietas dalībnieces izvirzītos pamatus, tad Reglamenta 132. panta 2. punktam, kurā tai ir uzlikts pienākums it īpaši izvirzīt savus pamatus, nebūtu jēgas.

205. *RTVE* apgalvo, ka pretapelācijas sūdzība esot nepieņemama un ka tā katrā ziņā esot nepamatota. Spānijas Karaliste un Komisija arī apstrīd *Telefónica* argumentus.

C – *Mana analīze*

206. Pretapelācijas sūdzība, manuprāt, ir pieņemama.

207. Lai arī *Telefónica* izvirzītajam pamatam patiesi nebūtu vietas atbildes rakstā, ko tās iesniegušas galvenās apelācijas sūdzības ietvaros, man šķiet, ka savukārt tās varētu izvirzīt šo pamatu pretapelācijas sūdzībā atbilstoši Reglamenta 178. panta 1. un 3. punkta nosacījumiem.

208. Reglamenta 178. panta 3. punktā ir precizēts, ka pretapelācijas sūdzībā izvirzītajiem tiesību pamatiem un argumentiem "ir jābūt citiem pamatiem un argumentiem nekā atbildes rakstā uz apelācijas sūdzību izvirzītajiem". Taču, ciktāl atbildes rakstā izvirzītais minētais pamats ir pieņemams, man šķiet, ka šī norma nav šķērslis tam, lai Tiesa to pārbaudītu, izskatot pretapelācijas sūdzību.

209. Pašlaik, runājot par šī pamata pamatotību, Vispārējā tiesa, manuprāt, ir pamatoti nospriedusi, ka pirmajā instancē izvirzītie un uz LESD 108. panta pārkāpumu balstītie pamati ir nepieņemami.

210. Pirmkārt, no iestāšanās raksta, ko *Telefónica* iesniegušas Vispārējā tiesā, skaidri izriet, ka tās lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu Komisijas pieļautā LESD 108. panta pārkāpuma dēļ, pat tad, ja *DTS* savos procesuālajos rakstos uz šo normu nav atsaukusies.

211. Kā pārsūdzētā sprieduma 212. punktā pamatoti norādīja Vispārējā tiesa, *DTS* izvirzītie trīs pamati esot balstīti attiecīgi uz LESD 107. panta pārkāpumu, LESD 49. un 64. panta pārkāpumu un LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu.

212. *Telefónica* izvirzītais pamats to iestāšanās rakstā tātad nekādi nebija saistīts ar strīda priekšmetu, kādu to bija definējusi *DTS*, un tādējādi tas groza šī strīda robežas veidā, kas ir pretrunā Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. pantam.

213. Otrkārt, iebildums, kurā *Telefónica* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir atsaukusies uz 1998. gada 19. novembra sprieduma Apvienotā Karaliste/Padome (C-150/94, EU:C:1998:547) 36. punktu, man šķiet pilnīgi neefektīvs.

214. Lai arī *Telefónica* apgalvo, ka tās neesot norādījušas šo judikatūru savā iestāšanās rakstā, es konstatēju, ka tās detalizēti neizvirza jautājumu par sagrozīšanu. Šajos apstākļos un ciktāl Vispārējai tiesai nebija nekādas intereses pēc savas ierosmes pārbaudīt spriedumu, ar kuru var apšaubīt tās pašas secinājumus, es pieņemu, ka *Telefónica* norādīja atsauci uz judikatūru tiesvedības gaitā pirmajā instancē, kā to apgalvo Vispārējā tiesa.

58 — 108. un nākamie punkti.

215. Pat tad, ja Vispārējā tiesa būtu kļūdaini uzskatījusi, ka šo argumentu ir izvirzījušas *Telefónica*, tādam iebildumam, manuprāt, nebūtu nekādas piemērojamības. Pretēji tam, ko apgalvo *Telefónica*, 1998. gada 19. novembra sprieduma Apvienotā Karaliste/Padome (C-150/94, EU:C:1998:547) 36. punkta analīze ļāva Vispārējai tiesai nevis pamatot *Telefónica* atcelšanas pamatu nepieņemamību, bet gan, gluži pretēji, pārbaudīt, vai ar Tiesas izvēlēto risinājumu šajā spriedumā varētu apstrīdēt tās pašas secinājumus attiecībā uz minēto pamatu pieņemamību. Tātad Vispārējai tiesai nevarētu pārmest, ka tā ir veikusi tādu pārbaudi.

216. Treškārt, iebildums, ar kuru *Telefónica* pārmet Vispārējai tiesai kļūdas vērtējumā attiecībā uz 2010. gada 8. jūlija sprieduma Komisija/Itālija (C-334/08, EU:C:2010:414) piemērojamību, nav pamatots.

217. Pretēji tam, ko apgalvo *Telefónica*, pārsūdzētā sprieduma 217. punktā Vispārējā tiesa skaidri un izsmeļoši izklāsta iemeslus, kuru dēļ, runājot par iestāšanās lietā priekšmetu, ir jānošķir tiesvedība saistībā ar prasību par pienākumu neizpildi no tiesvedības saistībā ar prasību par tiesību akta atcelšanu. Kā norāda *RTVE* un Spānijas Karaliste, prasībai par pienākumu neizpildi un prasībai par tiesību akta atcelšanu ir atšķirīgs mērķis un priekšmeti.

218. Turklāt, lai gan saskaņā ar Reglamenta 132. panta 2. punkta b) apakšpunktu iestāšanās rakstā ir jābūt ietvertiem personas, kas iestājas lietā, pamatiem un argumentiem, tas tomēr nenozīmē, ka šai personai ir brīvība izvirzīt jaunus, no prasītāja izvirzītajiem pamatiem atšķirīgus pamatus.

219. Reglamenta 132. panta 2. punkts iekļaujas robežās, ko nosaka iestāšanās lietā procedūra, un šī norma ir jāaplūko kopsakarā ar pirms tās esošajām normām. Taču saskaņā ar šī reglamenta 129. pantu "Iestāšanās lietā priekšmets un sekas" ir precizēts, ka "ar iestāšanos lietā drīkst tikai pilnībā vai daļēji atbalstīt vienas puses prasījumus", ka "[tā] ir pakārtota pamata strīdam" un ka "personai, kas iestājusies lietā, ir jāpieņem lieta tāda, kāda tā ir iestāšanās laikā".

220. Ņemot vērā šos apstākļus, man šķiet, ka Vispārējā tiesa ir pilnībā pārbaudījusi *Telefónica* atcelšanas pamatu pieņemamību, un tādējādi es ierosinu Tiesai kā nepamatotu noraidīt vienīgo pamatu, kas balstīts uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta pārkāpumu.

221. Tādēļ, ņemot vērā visus šos apsvērumus, *Telefónica* celtā pretapelācijas sūdzība ir jānoraida.

VII – **Secinājumi**

222. Ņemot vērā visus izklāstītos apsvērumus, es ierosinu Tiesai nospriest šādi:

1) apelācijas sūdzības noraidīt;

2) piespriest *DTS Distribuidora de Televisión Digital SA*, kā arī *Telefónica de España SA* un *Telefónica Móviles España SA* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.